

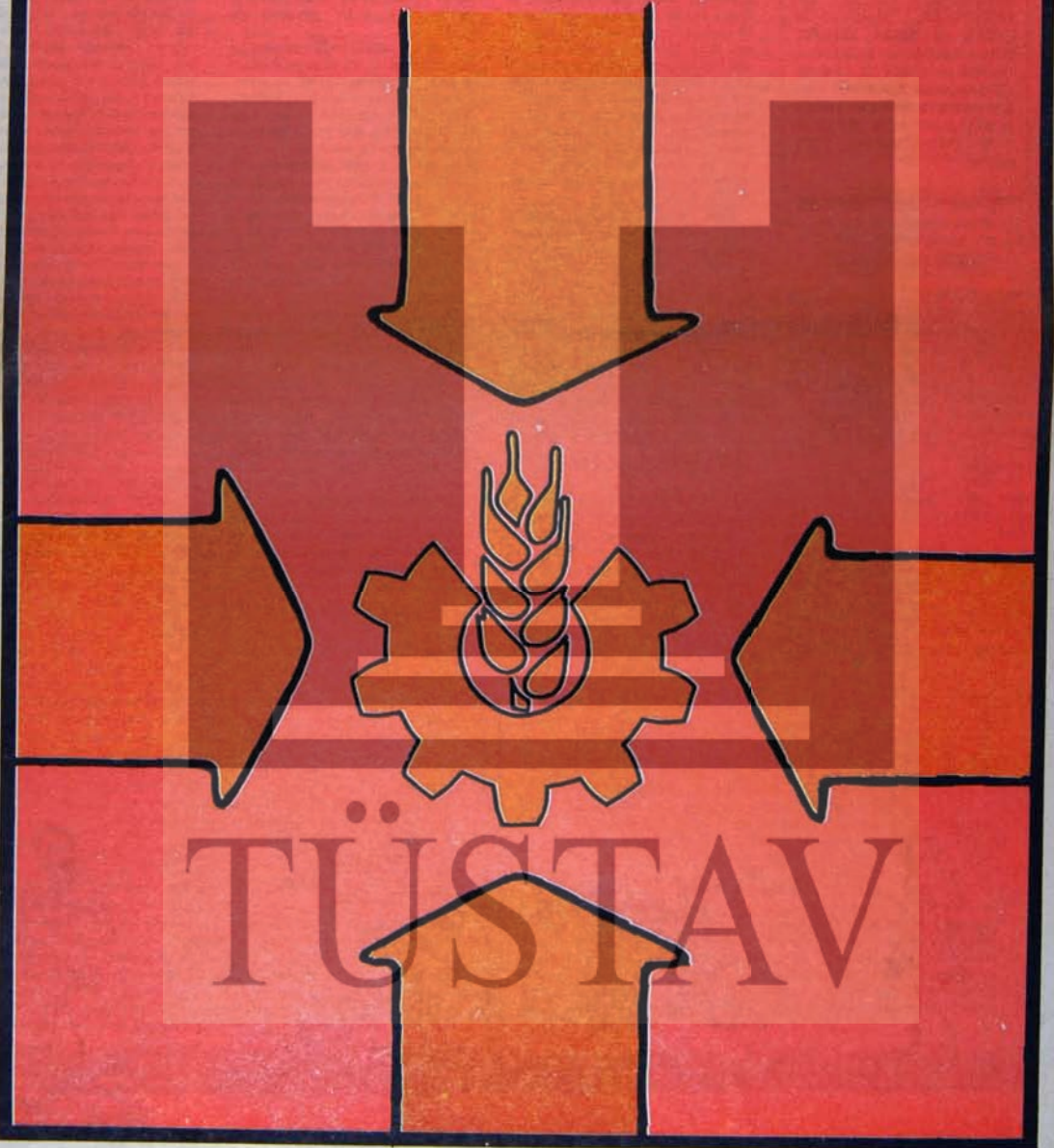
Nebil Varsoy
tarafından
TÜSTAV'a
bağlanmıştır

BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

YÜRÜYÜS

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ-SAYI: 108-3 MAYIS 1977 FİYATI: 5 TL

**BÖLÜNMENİN ÇÖZÜMÜ:
OYLARI TİP'DE TOPLAMAK**

YILGIN "SAVAŞIMCILARA" ÜÇ PERDELİK OYUN

ÖNEMLİ DÖNEMEÇ NOKTALARINDA YAPILAN GENEL SEÇİMLER ÖNCESİNDE BURJUVA MUHALEFET PARTİLERİ, "SOL" OYLARI VE İŞÇİ VE EMEKÇİ YİĞİNLARIN DESTEĞİNİ SAĞLAMAK İÇİN ÖZLERİ İLE TABAN TABANA ZIT BİR TAKIM GÖRÜNÜMLER VERMEĞE ÇALIŞIYORLAR. YÜRÜYÜŞÜN GEÇEN SAYISINDA SERBEST FIRKA OYUNUNUN BU YANINA DEĞİNLİ. ŞİMDİ İSE 1950 SEÇİMLERİNDEN ÖNCE VE SONRA SAHNEYE KONAN BENZER FAKAT DAHA AÇIK BİR OYUNUN ANLATILMASINA SIRA GELEBİLİR.

PERDE ARALANIYOR

Demokrat Parti kurulurken ve kurulduktan sonra bir "halk" hareketi görünümü vermeye özel bir özen gösterdi. Solcularla ve sosyalistlerle bağlar kumna-ya çalıştı. Solcular ve sosyalistler arasında da "iktidara yakın" olduğu için, bir "halk hareketi" olduğu için, içinden "etkilenebileceği" için, bu ve buna benzer gerekçelerle Demokrat Parti'yi desteklemeyi "görev" bilenler çıktı. Tıpkı bugünkü gibi.

Demokrat Parti'nin bu girişimleri sözde kalmadı. Görüşmeler düzeyini de aştı. Dolayısıyla belli endişelere ve tepkilere yol açtı. Görüşmeleri, endişeleri ve tepkileri, Nadir Nadi, 27 Mayıs'tan sonra yayımladığı kitabında şöyle dile getiriyor: "Yeni partinin kuruluş hazırlıkları ilerlerken, bu partiyi, şu ya da bu yöne çekmeye çalışanlar görülmüyordu. Özellikle Sabiha ve Zekeriya Sertel çifti ve onların etrafında toplanan Tefvik Rüş-

tü Aras da Tan'cılara yakın bir politika-dan yana görülmüyordu. Kuruluş ve program hazırlıkları sırasında partiye verilecek yönün bu bakımdan tartışıldığını sezen Türk basını, ezici çoğunluğu ile, Moskova solculuğuna kayacak bir muhalif partiyi hiç bir şekilde tutmayacağını açıkça belirtti. Zaten kurucuların kişisel eğilimleri de böyle bir işbirliğine imkan vermiyordu. Bayar, Menderes, Koraltan ve Köprülü, CHP'nin sağ kadanına yakın kimselerdi. 'İcaderse biz sosyalist olmasın da bilimiz' demesine rağmen solcu bir partinin başına Celal Bayar'ı yakıştırmak güçtü. Hele Tan gazetesini parti sözcüsü olarak seçtiği takdirde yeni parti daha doğmadan ölüme mahkum görünüyordu. Yurdumuzda Moskova'ya, ya da herhangi bir yabancı merkeze dayanmaksızın, toplumsal koşullarımıza uygun solcu bir ekonomi politikası güdebilecek en elverişli parti yine CHP idi." (Nadir Nadi, Perde Aralığından, tarihsiz, sayfa 212)

Nadir Nadi'nin, doğurduğu tepki ve endişeyi yazdığı gelişmelerin gerçekleşene uygun olduğunda hiç kuşku yok. Adı geçenlerden Sabiha Sertel de anlatırında görüşmelerini doğruluyor: "Basında bu tartışmalar devam ederken, yukarıda bahsettiğim gibi Celal Bayar ve Tefvik Rüş-tü Aras'la çıkarılmasını kararlaştırdığımız derginin hazırlıklarını yapıyordum. Dergiye benim sitün başlığın olan 'Görüşler' adını vermeyi uygun görmüştük. Bu dergi yukarıda da belirttiğim gibi bir cephe dergisi olacaktı." (Sabiha Sertel, Roman Gibi, İstanbul 1969, s. 318)

İKİNCİ PERDE: BAYAR VE ECEVİT

Burjuvazinin basına yansıyan tepki ve endişeleri nedeniyle Bayar ve arkadaşları çıkarılması düşünülen dergiye "katkı" yapmaktan çekindiler. Ancak görüşlerini sürdürdüler. Solcu ve sosyalistlerden destek aramaya devam ettiler. Desteğini esirgemeyenler oldu. Demokrat Parti'yi "halkçı" ve "iktidara yakın" buldukları için içine girenler, bugünkü deyimle, "sızıntılar" oldu. Bu "sızıntılar" ve sızıntıları

yerde kalıp yükselenler de oldu. Sitki Yırcalı, "sızıktan" sonra en yüksek yerlere kadar yükselen ve böylece Balıkesir'deki bor yataklarını ele geçiren zamanın "ilericilerine" tipik bir örnek.

Burjuva muhalefeti, "sol" görünüm vermek zorunda. Yığın ilericilerden destek almak zorunda. Bunun için vaadler olacak, transferler olacak. Bunlar olunca da, bütün bunlar burjuvazinin senaryosuna uygun olarak yapılmasına karşın, endişeler ve tepkiler de olacak. Endişe ve tepkiler, fazla "ileriyeye" gitmemek için gerekli.

Bugünün burjuva muhalefet partisine de "sızmalardan" söz ediliyor. Bugünkü burjuva muhalefetinin lideri, bu sözlerden pek telaşlanmış olduğunu belli etti. "Eğer CHP'de komünistler varsa, bana isim bildirin. Adliyeye iş bırakmam yazarlarından tutar teker teker atarım" diyor. Bu "aşırı telaş" gösterisinde CHP Lideri'Nin kişiliğinin payı var. Fakat "sızma" gerekçesini kullanarak, tutarlı ya da tutarsız demokrat öğeleri tasfiye etme isteğinin de payı var. Bugünkü burjuva muhalefetinin, bu alanda, ne yaptığı çok iyi bildiğinden kuşku yok.

Ancak Bayar, Ecevit'ten farklı bir birikime sahip. İttihat ve Terakki'den başlayan "resmî" komünist partisi kurulduğundan geçen bir özeğmişsi var. Bu yüzden Demokrat Parti'nin İkinci Kongresi'nde, eleştirilere cevap verirken bu tür endişe ve tepkileri de cevaplandırıyor. Tutanaklara göre alkışlarla karşılanan şu sözleri söylüyor: "Aşırı sağçılık, solculuk hakkında fazla söze ihtiyaç yoktur. Aşırı solculuğu tasvip edecek bir kimse içimizde yoktur; Biz, samimi insanlar olduğumuz için bu memlekette iyilik kimin tarafından gelirse gelsin, yahut felaket kimin tarafından ölenirse ölenisiz onunla beraber olduğunuzu her zaman ifade ettik." (aktaran Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasi Partiler, İstanbul 1952, sayfa 681)

ÜÇÜNCÜ PERDE

Bayar, böyle cevap veriyor. Sızanlar-

rın sızdıkları yerde kalacağını biliyor. Oy vermenin sızmanın başlangıcı olduğunu da biliyor. Bu yüzden Ecevit gibi bir "aşırı telaş" gösteriyor. Asıl cevabını daha sonraya saklıyor.

Demokrat Parti'nin asıl cevabını vereceği günler de gecikmiyor. 29 Mayıs 1950 de Başbakan Menderes tarafından okunan Demokrat Parti'nin ilk hükümet programında şu ifade de yer alıyor: "Biraz yukarıda millete mal olmuş inkılaplarımızın korunmasında bahsetmiştik. Bu konuda bilhassa üzerinde duracağımız mesele, memleketi içinden yıkıcı aşırı sol cereyanları kökünden temizlemek için icadeden kanuni tedbirleri almaktır. İrticacı ve ırkçılık gibi ayırıcı cereyanları vasta olarak kullanarak ve çok defa kendisini bu maskeler altında gizleyen aşırı solcu hareketlere karşı gereken bütün kanuni tedbirleri almakta asla tereddüt etmeyeceğiz. Biz bugünün şartları içinde aşırı sol cereyanları fikir ve vicdan hürriyeti mevzuunda mütalaa etmek gâfletinde bulunmayacağız." (derleyen İsmail Arar, Hükümet Programları, 1920-1965, İstanbul 1968, sayfa 225)

Hükümeti elde edinceye kadar her türlü desteği, bugünkünden çok daha büyük bir cesaretle almaya çalışan Demokrat Parti'ye gerçekten "gâflet" içinde olmadıkları gösteriyor. Kanuni olmayan tedbirleri eksik etmiyor. 1951 Tewkifatını düzenliyor. Sızanlar ise sızdıkları yerde kalıyor. "Halkçı" hareketi etkilemek için girip büyük zenginler oluyorlar. Sitki Yırcalı'dan başka örnekler de var.

SONUÇ

Bugün dünü anlamak için gerekli. Tarihi, bugünü aydınlatıcı ölçüde yararlı. Tarihin tekrerrür edeceğini söylüyorlar. Her zaman tekrerrür etmez. Tarihin tekrarlanmasını önlemek, yeni bir tarihi başlatmak için işçi sınıfı ve emekçilerinin elinde. İşçi sınıfının partisinin elinde. İşçi sınıfı ve partisi, tarihin tekrarlanmasını önlemek, oyunlan bozmak için görev başında.

Y.K.

BÖLÜNMENİN ÇÖZÜMÜ: OYLARI TİP'DE TOPLAMAK

YALÇIN KOÇUK

Geçen haftanın olaylarını, olayların gelişme süreci içinde ele almak gerekiyor. Başlangıç noktası için çok geriler gitmeye gerek yok. Türkiye İşçi Partisi'nin Birinci Büyük Kongresi, bu yılın Şubat ayının sonlarında yapıldı. Üstün bir bilinç, disiplin ve çokku düzeyinde geçen Büyük Kongre'de, uzun vadeli bir perspektif içinde 1977 seçimlerinde iş ve güç birliği yapmak için CHP'ye öneride bulunması kararlaştırıldı. Boran-Ecevit görüşmesi gerçekleşti. Daha sonra yapılan öneriyi görüşen CHP Genel Yönetim Kurulu, Türkiye İşçi Partisi'nin, uzun dönemli bir perspektif içinde ve kararlaştırılacak ortak bir program etrafında 1977 Ekim seçimlerinde iş ve güç birliği yapma önerisini reddetti. Red kararı, CHP Genel Başkanı'nın imzasını taşıyan bir yazı ile Türkiye İşçi Partisi'ne bildirildi. Bu bildirimden sonra da olayların gelişme süreci hızlandı. Daha önce, çok kısa bir zaman önce, "AP'ye erken seçim için de el uzatmayız" diyen CHP Genel Başkanı, Demirel'in istediği zamanda bir seçim kararı almak için elinden geleni yaptı. Daha önce, çok kısa bir zaman önce, "bu hükümetle seçim olmaz" diyen CHP, seçim kararı alınmadan ve alindikandan sonra bu hükümeti, MC hükümetini, düşürmek için eline geçen fırsatları bir kenara itti. Bundan sonra olaylar hızlandı. Hızlanan olayları Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran, AP ve MHP'nin ortaklaşa düzenledikleri kanlı tertipler olarak niteledi. Boran, aynı olaylar için, "CHP, seçimlerden önce MC'yi iktidardan düşürmemenin kanlı meyvelerini toplamaktadır" dedi.

Seçimleri Haziran ayına alınmasında, emperyalıca bağimli Türkiye burjuvazisinin hesapları önemli bir etken oldu. Bu hesaplar, burjuva partilerinin büyük çoğunluğunun hesaplarına da denk düştü. CHP, AP, MHP ve CGP, seçimleri Haziran ayına alınması kararında birleştiler. Halk Partisi'nin bu çiplak birleşmede yerini almasında, Türkiye İşçi Partisi'nin önerisi ve bu önerinin reddedilmesi önemli bir rol oynadı. TİP, görüşmenin başında, her türlü işbirliğinde herhangi bir kontenjan hesabının Türkiye İşçi Partisi için kesinlikle söz konusu edilemeyeceğini açıkça ortaya koydu. Behice Boran, görüşmeden sonra ve CHP'nin cevabının belirlenmesinden önce, TİP'lilerin "başkasını arabasına binerek" Meclis'e girmeyi hiç bir zaman düşünmediklerini açıkladı. Behice Boran, yine görüşmeden sonra ve CHP cevabının belirlenmesinden önce verdiği demeçte "Türkiye İşçi Partisi için tek seçeneğe geçmeye giriş girmek değil" dedi. Bütün bunlar yeterli kadar açık ve net açıklamalar oldu. Halk Partisi'nin, bu kadar açık ve geniş olanaklara sahip bir iş ve güç birliği önerisini reddetmesi gerçekten zordu. Hem demokrasiden söz etmek, hem işçi sınıfından söz etmek, hem de faşizme karşı güçlü birleştirmen söz etmek, bundan sonra da işçi sınıfının siyasal örgütünden gelen bu kadar geniş olanaklı iş ve güç birliği önerisini reddetmek gerçekten zordu.

CHP, vermiş istediği izlenime göre gerçekten zor olan bu işi yaptı. Türkiye İşçi Partisi'ne verdiği cevap yazısında da, "birleşilebilecek ortak noktalar değil", kuruluşlar arasındaki ayrılıkları vurgulamaya ve ön plana çıkarmaya özen gösterdi. "Demokratik hukuk devleti kurallarında birleşmeyi", yeterli bulunduğunu belirtti. Bütün bunlar, cevap kaleme alınırken, Türkiye İşçi Partisi'nden çok burjuvazinin göz önünde tutulduğunu gösteriyordu. Halk Partisi'nin cevabı alındıktan sonra toplanan TİP Merkez Yönetim Kurulu, demokratik hukuk devleti kurallarında birleşmenin, "demokrasinin savunulması ve genişletilmesi açısından yeterli olmaksızın çok uzak" olduğunu açıkladı.

Bütün bu gelişmelerden sonra, Halk Partisi'nin eski açıklamalarını bir kenara bırakıp, seçimleri Haziran ayına almak için AP, MHP ve CGP ile birleşmesi yerli yerine oturuyor. Türkiye İşçi Partisi'nin uzun dönemli bir bakış açısıyla yaptığı seçimlerde iş ve güç birliği önerisine verilen cevap, Halk Partisi'nin sınıfsal yapısını, yerini ve kaypak niteliğini bir kez daha ortaya çıkardı. Ekim ayına kadar geçecek zaman, ortaya çıkan bu açıklığın, geniş işçi ve emekçi yığınlarında yansımaya bulmasında yol açacaktır. Ancak bilinçli işçi ve emekçiler için böyle bir zamana da gerek yok. Bunlar, CHP ile AP'yi terazinin aynı kefesine koymamakla birlikte, ikisinin de burjuva partileri olduğunda kuşku duymuyorlar. Bu yüzden seçimleri Haziran ayına alınması, tek başına yeterli olmuyor. Seçimlere, ne yapacakları bilinen, AP ve MHP'li bir hükümetle gitmek tercih edilir duruma geliyor. Bu yüzden CHP, MSP'nin çökmesinden korkulmadığı, Demokratik Parti'nin gensoru önermesini, seçim kararının alınmasından bir gün sonrasında bırakıyor. Bu duruma reddedileceğini bile bile. Daha sonra da, iki yıldır şampiyonluğu yaptığı mobilize ihracatı ile ilgili ve Demirel'i Yüce Divan'a götürmesi mümkün parlamento toplantısında çoğunluğu sağlamak için gereken çok sayıda CHP'li parlamenter bulunmuyor. Her halde rastlantı olmamalı.

AP ve MHP'li bir hükümetin tertiplerinin yapılacağı bir seçimde "can ve mal güvenliği" sloganını ön plana çıkaracağına kuşku yok. Öğrencilerin, öğretmenlerin, işçi ve emekçilerin can güvenliğinin her zaman ön plana çıkarılması gereken bir sorun olduğundan da kuşku yok. Ancak AP ve MHP'li bir hükümet ile seçimlere girmek, demokrasinin mücadelesinin bir sınıf mücadelesinin olduğu, kalıcı programlar etrafında geliştirilmeyen bir seçim mücadelesinin, işçi ve emekçilerle öğrenci ve öğretmenlerin can güvenliğini sağlayamayacağı gerçeği ile gözlemlerden uzak tutmaya yarar. CHP şimdiki kalıcı bir çözüm getiremeyeceği belli olan sloganlar etrafında bir seçim kampanyası yürütüyor.

Halk Partisi'nin bu seçim programı en büyük etkinliğini yığın küçük burjuvalar arasında gösteriyor. Aslında da bu seçim programının ilk hedefi, yığın küçük burjuvalar. Ancak ilk hedef bunlar. Asıl hedef başka yerde. Asıl işçi sınıfı ve emekçilerle, işçi sınıfının siyasal örgütü hedef alınıyor. Yığın küçük burjuvaların yığınlıklarının artması ile yaratılacak bulut çemberinde Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere girmekten vazgeçeceği hesaplanıyor. Hesaplar buna göre yapıldı. Türkiye İşçi Partisi'nin önerisine karşı takınılan tutumda da bu hesaplar rol oynadı. Seçime girecek partilerin açıklanmasından sonra "TİP'in son anda seçimden çekileceği" yalanı da bu hesaplara dayanılarak yayıldı. Halk Partisi'nin birçok hesabı gibi Türkiye İşçi Partisi'ni ilgilendiren bu hesabı da yanlış çıktı.

Fakat böyle yanlış bir hesaba kapılmada tüm sorumluluğu Halk Partisi'ne yüklemek gerek. Bir bölük yığın küçük burjuvazinin içinde düştüğü şaşkınlık batağının Halk Partisi'ni yüreklendirdiğini hiç kuşku yok. İGD gıyisili goşistler ve benzerleri, şaşkınlık batağına gömülenlerin başında yer alıyor. Göşist özerlerini artık saklayamaz duruma gelen bir takım köksüz gruplar, işçi sınıfı edebiyatının arkasına sığınarak, Halk Partisi'nin kendi kendisini tasfiye eden gençlik kollarının işlevlerini üstleniyorlar. Türkiye'nin bugünkü somutunda, nesnel konularıyla, Türkiye işçi sınıfının politik hareketinin ne geçmişi, ne bugünü ne de geleceği ile her türlü bağlantıdan yoksun gruplar, DISK' in bütünlüğüne verdikleri zararını siyasal alanda tekrarlıyorlar. Halk Partisi'nin seçim programında bunların vereceği zararın hesabı katıldığından hiç kuşku yok.

Halk Partisi'ni, seçim programını yaparken, yüreklendiren bir başka yığın küçük burjuva bölüğü daha var. Bunlar, çeşitli yerlere dağılmış küçük kalcıklarından dışarıya seyreden aydınlar. Bütün sorunları, küçük küçük kalcıklar. Bunları somutları da bu kalcıklar ile sınırlı. Şöyle düşünün söylüyorlar: "Biz sosyalistler, CHP ise bir burjuva partisi. CHP'den birşey beklenmiyor. Oyumuzu TİP'e veriz, ama MC olmasın. MC'den kurtulunca oyumuz TİP'in." Bunlara söylenecek kısa: Sosyalist olmayan birinci koşulu, partinin ne demek olduğunu anlamak. Bilimsel sosyalizmin alfabelinde bireysel terör olmadığı gibi bireysel ittifak yapmak da yok. Ne yapılacak, işçi sınıfının partisi belirler. Bireysel teröre ya da bireysel ittifaka girişenler sosyalist olmazlar. Sadece kendi kendilerini aldattılar. Böyleleri, kendi konularını açıklığa çıkarmalı. Üstelik böyleleri için de "Halk Partililiyim" demek, onur kırıcı sayılmamalı.

Sanki Lenin, bugünleri düşünerek yazmış. 1905 tarihli "Proletaryanın Başarılı Gösterileri ve Bazı Entellektüellerin Zaafı Tazelli" adlı incelemesinde sunlar var: "Her bizim ekti tandıklar, Yoldaş Marçinov ve hem de yeni İskra, entellektüeller özgü bir gınahtan suçludur. Proletaryanın gücüne, genel olarak örgütlemeye, özel olarak bir parti örgütü yaratmaya ve siyasal mücadeleyi sürdürme yeteneğine inaçtan yoksun olmak." (Lenin, Toplu Yapıtları, Sekizinci Cilt, sayfa 33, İngilizce) Bütün gerekçeler bir yana, işi özü burada. Yılmamak için işçi sınıfının yaratıcı gücüne, örgütleme yeteneğine, bütün bunlarla birlikte Lenin'in sık sık tekrarladığı "sınıf içgüdüsüne" inanmak gerek. İnananlar, güçlükleri ve tehlikeleri bile bile, hem yılmazlar; hem de haklı çıkarlar. Türkiye İşçi Partisi'nin sürdürdüğü seçim kampanyası, bütün elverişsiz koşullar, bütün baskılara karşın, bu inanmışlığın meyvelerini vermeye başladı. Kampanyanın bugünü kadarki bölümü, işçi ve emekçi yığınlarında önemli yansımaya buldu. İşçi ve emekçi yığınlar, fazla kitap okuması olmalarına karşın, sınıf bilinçleriyle ve bu bilinçle yetersiz kaldığı yerlerde de sınıf içgüdüsü ile oylarını nasıl kullanacaklarını inandırıcı işaretlerini veriyorlar.

Kimse, bu seçimlerde Türkiye İşçi Partisi'nin başarısız olacağı konusundaki yoğun propagandaya kapılmamalı. Bu haftanın sonunda TİP'in adayları ve seçime katılacakları yerler belli olacak. TİP için kullanılacak oylar boş gitmeyecek. Oylar, TİP'te toplandı ölçide, oyların bölünmesi ölenecek. "Oylar bölünecek" gerek esivle TİP'e verilecek her oydan, bir ilk ölçide, MC partileri yararlanabilecek. Çünkü TİP'in seçime girdiği her yerde, işçi ve emekçi yığınlarından alacağı bir oy tabanı olacak. Bu yüzden Halk Partisi'nin "oylar bölünecek" gerek esivle sürdürdüğü propagandadan Halk Partisi kadar, belki de daha çok MC partileri yararlanabilecek. Bunun sorumluluğu ise bu propagandayı sürdürenlerle, bu propagandaya kapılanlara ait olacak.

TİP Genel Başkanı, Halk Partisi'nin cevabı alınmadan önce yaptığı açıklamada, iş ve güç birliğinde "seçimlere giriş girmek tek seçeneğe değil" dedi. Yerli ve yabancı büyük burjuvazi ile bağlarını güçlendiren CHP yöneticileri, bunu da bir kenara ittiler. Şimdi CHP yöneticilerinin bu tutumunun muhtemel kayıplarını azaltmak, tüm demokratlara duyuyor. Halk Partisi'ne kayıtlı demokratlar da dahil. Bugün burjuvazinin en gerici örgütleri olan MC partileri topluluğuna karşı, demokrat oyları bölünmemenin bir tek yolu kaldı: Tüm demokrat oyları TİP'te toplamak. Artık Haziran seçimlerinin somutunda "oylar bölünecek" propagandasının ve böyle bir propagandaya inanmanın, Halk Partisi'nden çok burjuvazinin en azgın partileri olan MC örgütlerine yaracağını anlamak ve kabul etmek gerek. Halk Partisi'ne kayıtlı demokratlar da dahil tüm demokratlar, oylarını TİP'te topladığı ölçide, burjuvazinin bu oyunu da bozulmuş olacak.

MC İLE SEÇİMLERE GİTMENİN KANLI MEYVALARI TOPLANIYOR

Saldırılardan, cinayetlerden, kanlı olaylardan hangi partinin hangi yan örgütünün sonumlu olduğu tartışmaları çok gerilerde kalıyordu artık...

"Sermayenin kanlı cephesi" olgusu apaçık ortaya çıkıyordu. Kanlı cephe ortaklığı, her bir ortağın katkıları ile, imce usulü CHP liderinin İç Karadeniz gezisinde arzi endam ediyordu.

Sermaye cephesinin kanlı ellerinin başkentte yönettiği kuklalar, Nüksaz, Şiran ve Erzincan hattında. Kelkit vadisi boyunca sermayenin kanlı ayak izlerini CHP seçim otobüsünün ardına taşıyordu.

İŞTE HÜKÜMET...

Ortaklığın bu kanlı çıpınışları, bütün iğrençliğine karşın akla başka sorunları da getiriyordu...

"Halkı kurtarmak için icabında bu hükümetle de seçime gideriz" diyen, bizzat CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'ti...

Faşizmin ezilmesini, 5 Haziran günü, birleşik oy pusulasında damganın CHP yazılı bölümünün altına vurulmasına indigeyen CHP lideri, sermayenin kanlı ortaklığının kanlı görüntüleriyle kurşun sesleri arasında karşılaştığında "devlet" i arıyordu.

Faşizme karşı en etkili gücün, geniş halk yığınlarının örgütlü ve eylemli birliği, bir başka deyişle demokratik toplumsal muhalefet olduğu unutulunca, faşizmin ezilmesi, "666 - b" ye ya da "66'ya" bağlanıyor, faşizmin tepeden turnağa örgütlü ve silahlı gücü ile karşılaşıldığında da devlet aranıyor.

Ama aynen İsparta'da, Gerede'de olduğu gibi bu kez de bulunamıyordu bu devlet.

İŞ İŞTEN GEÇTİKTEN SONRA

Sermayenin şiddet eylemleri sosyalistlerin bu hükümetle gidilecek seçimlerde can güvenliğinin sağlanamayacağı, MC'nin seçimlerden önce düşürülmesi gerektiği şeklinde değerlendirme ve önerilerini bir kez daha doğruluyordu.

Cumhuriyet yazarlarından İlhan Selçuk 28 Nisan tarihli Cumhuriyet'teki yazısına şu cümle ile son veriyordu:

"Bu hükümetle seçime gidilmez diyenlerin yerdem göğe haklı oldukları şimdi anlaşılıyor..."

"Nasihat "ve "müsbet" arasındaki diyalektik ilişki, Vatan gazetesi yazarlarından Alp Kuran'a ise şunları söylüyordu:

"Seçimlerin sağlıklı ve huzurlu bir ortamda yapılması, can güvenliğinin korunması açısından AP-MHP ve CGP'ni hükümet dışı bırakacak, CHP-MSP-DP'den oluşacak yeni bir hükümet kurmanın zorunlu olduğu yolundaki önerilerimizi ise kimse dinlemedi."

Boran: "CHP seçimlerden önce MC'yi iktidardan düşürmemenin kanlı meyvelerini toplamaktadır"

İŞÇİ SINIFININ SESİ

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Boran, 28 Nisan günü verdiği demeçte, saldırılan ve arındıkları değerlendirildikten sonra, sözlerini "CHP, seçimlerden önce MC'yi iktidardan düşürmemenin kanlı meyvalarını toplamaktadır" cümlesi ile bitiriyordu.

Boran'ın mevcut sorunu, kanlı saldırıların sergilenmesinden CHP'nin açmazına dek bütün yöntemle ele alan bu demeci televizyonda ve CHP başında sansüre uğruyor, kimisinde Boran'ın demeci hiç yer almazken, diğerlerinde CHP'ne ilişkin bölümü kırılıyordu.

Boran'ın demecinde ilginç olan yan, "düşürmememe" değil, "düşürmeme" kelimesinin kullanılmasıydı.

Gerçekten de ana muhalefetin özellikle son ay içinde MC karşısındaki "Muhalefeti" daha doğrusu MC'nin düşürülmesi yolundaki "muhalefeti", daha önceki beceriksizlik kalplarından sıyrılıyor, "MC'nin iktidarda kalması" için bilinçli bir biçimde törpüleniyordu.

CHP'nin, MC'yi düşürme olanakları ortada iken meclise yan çizmesi artık

"düşürmememe" kelimesinin "düşürme" ile ikamesini zorunlu kılıyordu.

İŞÇİ SINIFI VE KANLI KATİLLER...

Ecevit'in seçim gezisinin noktalandığı Sivas mitinginde, CHP liderinin ağzından ilginç sözler duyuluyordu.

Saldırılan ve MC hükümetinin üzerine gitmek yerine Ecevit, her nedense Sivas mitinginde ses tellerini "birlik, bütünlük, milliyetçilik ve müstamlanlık" temalarıyla akortluyordu.

"Milli birliğimizi bozmaya uğraşanlar..."

"Müslüman halkımızı bölmeye çalışınlar..."

"Çağımızda düşmanın bile yapamayacağı bu kötülükleri kendi yurttaşlarına, dindaşlarına reva görenler, hiç sıklamadan "milliyetçi" olduklarını, dindar olduklarını öne sürüyorlar..."

"CHP iktidarı zamanındaki milli birliğe herkes imreniyordu..."
CHP liderinin bu motiflerle sislenen Sivas konuşması, dünyaca ünlü "sosyal baş" müdesi ile bitiyordu:

"Cumhuriyet Halk Partisi'nin kura-

cağı halk iktidarında, her mezhepten yurttaşımız, her düşünceden gencimiz, her sendikadan işçimiz, halkın mutluluğu ve refahı için, Türkiye'nin gelişmesi için, Türk milletinin dünyada yeniden güçlenmesi için elele vereceklerdir."

Bir başka deyişle, katil komandolarla devrimci gençler, şehit yası tutan Bursa işçileri ile Türk-Metal'in katilleri, CHP iktidarı sayesinde sarmas dolaş olacak ve "Türk milletinin yeniden güçlenmesi için" çalışacaklardı...

ECEVİT'TEN BİR HATIRLATMA...

Bu arada CHP basınının kırıntılarından kurtularak bir başka gerçek daha Ecevit'in ağzından ilan ediliyor. Vatan muhabirlerinden Ahmet Abakay, Ecevit'in ağzından ilginç bir açıklamaya tanık oluyordu.

Söz memurların grevli toplu sözleşmeli sendikal haklarından açılmıştı. CHP Genel Başkanı burada ciddi bir hatırlatma yapıyordu.

Evet, CHP genel başkanı, memurlara bazı hakların tanınmasından söz etmiş-

"Komandanın yine devletin güvenlik kuvvetlerine yardımcı olacaktır. (A. TURKES)

ti, ancak bu hakların grev hakkı ile tanınmasından hiç bahsetmemişti...
Grev hakkı, başka bir haktı.
Şimdilik o konuda birşey denemezdi.
Bu mesele "daha sonra" ele alınacaktı...

CHP genel başkanının bu tür hatırlatmaları, şu sıralarda pek az kişinin dikkatini çekiyordu. Yine de işin aslımlı bilemler, ileride CHP ve liderinin bu tür "hatırlatma"larının başka konuları da kapsayacağı, bu nedenle de bir çok "beklenti"nin üzerine limon sıkacağı görülmeye başlanıyordu.

TRT Mİ PARLAMENTO MU?

CHP'de 1 Mayıs merakla bekleniyor.

Ancak beklenen, elbette ki, işçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma günü değil.

1 Mayıs'ta CHP'nin milletvekili adayları kesinleşecek.

Bir çok ilde, gerek aday adaylarının "tatmin edici" bulunmaması, gerek "kontenjanlar" dolayısıyla huzursuzluk rüzgarlarının kuvvetlice estiği biliniyor. Ancak son saldırı olaylarından sonra, CHP üst yöneticilerinin, bu alanda kendilerine yönelecek muhalefetin derecesini ve sertliğini bir ölçüde düşürebilecekleri tahmin ediliyor.

CHP adayları söz konusu olduğunda bir başka noktaya daha dikkati çekmek-te yarar bulunmaktadır.

TRT'de 300 gün ile yaratılmayan "İsmail Cem Olayı" şimdi CHP içinde bir başka açıdan "olay" olmaya doğru

gitmektedir.

CHP çevrelerinde inkar edilmeyen bir nokta İsmail Cem'in ileride yeniden TRT genel müdürü olmasına Ecevit'in karşı çıktığıdır. Ancak Ecevit, İsmail Cem'in ağzına bir parmak bal çalınması gereğinin de farkındadır. Bu nedenle, Cem'in adı, CHP'de milletvekilliği kontenjan listeleri arasında dolaşmaktadır.

Ancak ortadaki gerçeklerden bir başkası da eski TRT genel müdürünün TRT'yi bir "prestij" meselesi yaptığı ve ne şekilde olursa olsun, TRT'nin başına yeniden dönmek arzusunda bulunduğuudur.

Böylece ortaya çıkan ve bir kördüğüm olmaya doğru giden "Cem olayı"nın CHP'li İskenderler tarafından nasıl çözüleceği merakla beklenmektedir.

NETAMELİ KONU

Seçimler yaklaştıkça giderek daha çok dikkati çekmeye başlayan bir başka olgu da hem AP, hem de CHP yetkililerinin MSP'ye karşı dikkatli davranmaları, MSP ve lideri söz konusu olduğunda dillerini törpülemeye özen göstermeleridir.

Bunun nedenleri arasında hiç kuşkusuz her iki partinin de MSP liderinin sık sık tekrarlattığı gibi MSP'yi "anahtar" olarak görmeleri başta gelmektedir.

1973 - 1977 arasının en belirgin olgularından biri, gerek AP'nin gerekse CHP'nin, MSP ile ya koalisyonla gitmeleri, ya da bu parti ile yapılacak bir koalisyon beklentisi içinde olmalarıdır.

Bu beklenti ve "olasılık" 1977 seçimlerinden sonrasında da taşmaktadır. Ve bu beklenti ve "olasılık" ışığında her iki partinin lider ve sözcüleri MSP'ye karşı "incitici" olmama çabası içinde dirler.

AT MARTINI...

MSP'de durumun farkında görünmektedir.

Her iki partinin "elleri bağlı" olarak kendisine karşı pek de saldırgan olmayacaklarını kestiren MSP lideri, böylece meydana boş bulmakta ve atıktıca atmaktadır.

MSP'nin açtığı manevi cihatın bu desteksiz atışları, durumu bilen hiç bir parti tarafından tepki ile karşılanmamakta, tersine, sessiz geçiştirilmektedir.

Kimi ilericiliği kendinden menkul kişiler tarafından da "emperyalizmin düşmanı" ilan edilen MSP bu güven içinde son olarak AP'yi de "yabancı sermayenin trafik memuru" ile suçluyor, her iki partiye de "işbirlikçilik" sıfatına yapıyıyordu.

JAPONYA'YA YEŞİL IŞIK

Kazın ayağının hiç te böyle olmadığı, teorik olduğu kadar pratik örnekleri ile yıllardan beri ortadadır.

MSP'nin Cıda Tamm ve Hayvancılık Bakanı Korkut Özal'ın braderi Turgut Özal, MSP'ye tanınan bu eleştirisi muafiyeti içinde sessiz sedasız, yabancı sermaye ile işbirliği halinde Türkiye'nin "çelik kralı" olma yolundadır.

Gazetelerde çarşaf çarşaf ilanları yayınlanan "Asil Çelik" te, yabancı sermaye ile birlikte onun ortağı Koç Holding ve nihayet MSP'li bakanın braderi Turgut Özal başlıca ortaklar durumundadır.

"Yabancı sermayenin trafik memuru"nda, MSP şimdilik doğu geçidini tutmuş durumdadır. Son zamanlarda Türkiye'ye özel bir ilgi gösteren Japon sermayesi, Sanayi Bakanlığı'nda bütün kapıları tutmuş bulunan MSP'lerin yaptığı yeşil ışıklardan hayli yararlanmaktadır.

CHP'nin büyümemiş çocukları da veto ediyor

CHP GENEL MERKEZİNİN YAPTIĞI VETOLARLA VETO İŞLEMLERİNİN BİTMEDİĞİ ANLAŞILDI. CHP GENÇLİK KOLLARI YÖNETİCİLERİ DE CHP'DEN ADAY ADAY OLANLAR ARASINDA "TOPLUMSAL İLERLEME" GİBİ DEMOKRATİK SOL DÜŞÜNCEYE KARŞI GÖRÜŞÜ TAŞIYANLARIN ADAY OLMAMASI İÇİN ÇALIŞACAKLARINI AÇIKLADILAR.

CHP GENEL YÖNETİMİ, GENÇLİK KOLLARINI İHBARCILIK İÇİN KULLANIYOR. CHP GENÇLİK KOLLARI GENEL MERKEZİ'NİN HAZIRLADIĞI İHBAR RAPORU HALA HATIRLARDI. CHP'NİN İSTANBUL GENÇLERİ DE KENDİ ADAY ADAYLARININ BİR BÖLÜMÜNE KARŞI "SAVAŞIM" AÇTI. ANCAK BURADA BİR NOKTA UNUTULMUŞ: CHP İSTANBUL ÖRGÜTÜ'NÜN SON KONGRESİNE SUNDUĞU RAPORDA BUGÜN "SAVAŞIM" AÇILANLAR ÖVÜLÜYOR.

Bu durumdan kendilerini bu duruma getirenler utansın. CHP, oldum olası Türkiye'deki sosyalist mücadeleyi bir öğrenci ve aydın hevesi olarak gördü ve göstermeye çalıştı. Türkiye İşçi Partisi, bu görüşe şiddetle karşı çıktı. Solculuk ve sosyalizm adına CHP'nin bu görüşünü kabul edenler çok. CHP bunlarla "diyalogunu" gençlik kolları aracılığıyla kuruyor. CHP Gençlik Kolları Genel Merkezi'nin meşhur ihbar raporu, böyle bir "diyalogu" sergiliyordu. CHP Genel Merkezi ve Lideri, bu raporu hiç bir zaman reddetmedi.

Şimdi seçimlere girenken yeni bir örnek daha çıktı. CHP İstanbul İl Gençlik Kolları Başkanı Süha Akıncı, CHP aday adayları arasında bir bölümünün aday olmaması için mücadele açtıklarını açıkladı. Vatan Gazetesi'nde tam metni yayımlanan açıklamaya göre CHP'nin büyümüş çocukları "sorumlu veya yönetici oldukları sendika ve kuruluşlarda demokratik sol düşünceye karşı eğitim yaptırın, bu doğrultudaki kadrolara görev veren veya bunları tasfiye etmeyenler demokratik sol düşünce için parlamentoda görev yapabileceklerini inanmıyoruz" diyor. Bu tür sendikacıların adaylığı kazanmaları için çalışacaklar.

İhbarcılık ve tasfiyecilik bir yana kadroculuğa bakın. CHP, DİSK içindeki "eğitim kadrolarına" kafasını takmış. İlk defa ortaya çıkmıyor. Boran-

Ecevit görüşmesinden sonra da ön plana çıkarıldı. Boran-Ecevit görüşmesinden hemen sonra CHP'nde "vetolardan sorumlu" tutulan üst yöneticisi, dolaylı yollarla, söylentilerle TIP'te "yeni pazarlık" önerileri "iletti". Belli koşullar sağlanırsa DİSK'teki "eğitim kadroları" içinde bir "kontenjan" ikram etti. Seçimlerde güç ve işbirliği teklifi yaparken milletvekili seçimlerinde bile kontenjan olasılığını keskin reddeden, başından reddeden TIP yöneticileri bu tür ilkel "söylentilere" sadece gülümsediler.

CHP'nin kadrolarla ilgisinin örnekleri çok. Son günlerde bunları örnekleri artıyor. CHP Genel Merkezinden birisi de Cumhuriyet Gazetesi'nde CHP'yi eleştirmeye başlayan bir yazara, Genel Merkez yıldızlarından birisinin ismini vererek, "eğer Cumhuriyet'te yazmaya devam etmek istiyorsan, onu, eleştirme" diye tehdit iletiyor. Anlaşılan CHP, hem "kadrolarla" ilgileniyor hem de kendisine güveniyor!

CHP'nin İstanbul'daki büyümüş çocukların veto edeceklerinin sıralaması devam ediyor. Vatan Gazetesi'nin yazdığına göre CHP'nin İstanbul gençleri "işçi sınıfının kurtuluşunu CHP'nin dışında düşünün, genel olarak işçinin-köylünün-geçmişin-öğretmenin-memurun-esnafın yolunun demokratik sol düşünce olduğunu kabul etmeyen, CHP'yi ulusal burjuvazinin ilericisi kanadının partisi olarak gören, toplumsal ilerleme gibi demokratik sol düşünceye karşı olan siyasal görüşleri bilerek veya kuyrukçuluk yaparak, sözcü durum

Şu CHP'nin haline bakın. 11-12 Eylül 1976 tarihinde toplanan ve Aytükin Kotil'in başkan olarak girip, başkan olarak çıktığı CHP İstanbul İl Örgütü'nün basılı çalışma raporunun onüçüncü sayfasında aydın şunlar yazılı: "Çağımızda ilerici, solcu partilerin yöneticileri, toplumsal gelişmenin dinamosu ya da başka bir deyişle toplumsal ilerlemenin 'ana itici' gücü olan işçi sınıfından hiç bir sorunu soyutlamamış olanağı olmadığı bililir. İşgücünden başka satacak ve terinden başka kaybedecek birşeyleri olmayan fakat bütün varlıkların üretici işçi sınıfı ülkemizde çetin savaşlardan geçerek büyümüş ve serpilmiştir."

Ne demeli? Bu durumdan, CHP'den çok, kendilerini bu duruma sokanlar utansın. "İleri" kelimesinin arkasına sığınıp, CHP'nin kendi kendisini tasfiye eden eden gençlik kollarının görevlerini üstlenmeler utansın.

CHP DE MC DE MEMURLARA MAHRUMİYET YERİ ÖDENEĞİ VERMEDİ

ERHAN TEZGÖR

Ülkenin dört bir köşesinde görevde bulunan memurlara yasaların tanıdığı sosyal haklar uygulanmıyor. Uygulanmayan yasa hükümlerinden biri de, "Mahrumiyet Yeri Ödenegi" ile ilgili. 657 Sayılı Yasa 1970 yılında yürürlüğe girdi. O günden bu yana 7 yıl geçti. Mahrumiyet yeri ödeneği, Bütçe yasasında da yer alması karşın, kendine uygulama alanı bulamadı.

Memurların, yaşam koşullarını bir kendileri bir de, ülkenin dört bir yanını gezen görenler biliyor. Hızla artan hayat pahalılığının memur ailelerinde de yarattığı yıkım, dayanılmaz boyutlara ulaştı. MC'nin hissinin uğrayıp kıyılan memurlar, çocuklarının sık sık okul değiştirmesine mi yansın, yoksa yetersiz harcaharın üzerine koymak zorunda olduğu borç külfetine mi? Lisesi olmayan yörelerde, orta okuldan yoksun köylerde fedakarca hizmet gören memurlar, çocuklarına yeterli eğitimi verememenin acısını çekiyor.

Anadoluyu gezeler bilir. Ev kiralari Anadolu'da büyük şehirlerden de pahalı. Ev kirasını denk düşüremeyip, bakakala hesap açtırma durumunda kalan memurun kültürel gelişimine bütçesinden ne ayırabileceğini tahmin etmek güç değil. Bu amaçla ayıracağı üç kuruş olsa da... kültürel düzeyini geliştirecek olanaklardan o yörede yaşayan emekçi gibi yoksun bulunuyor.

TÜM-DER'in Anadolu'da yaygın şubelerinin Genel Merkez'den önde gelen talepleri bir tiyatronun veya bir sanatçının buldukları ilçeye getirilmesi yönünde yardımcı olunmasıdır. Bu haklı talep yalnız memurların değil, o yöredeki tüm emekçi halkındır. Nitekim, bir tiyatro eserini, iki seansa 1500 - 2000 kişinin ayakta kalma pahasına izlediği biliniyor.

Burjuvazinin, ilericî yayınlarını dağıtımına koyduğu ambargo, bu yörelerde yaşamak zorunda olan memurları ve diğer emekçileri, haftalık dergileri izleme olanağından dahi yoksun bırakmakta, ya da bu yayınları bir veya iki hafta geriden izleme sonucunu doğurmakta-dır. Örgütlü emekçilerin Genel Merkezleri aracılığıyla kitap ve yayın sağlama yönüne gitmesi bunun somut kanıtıdır.

Memurların bu özel kanunlarının dikkate alınmasının bir sonucu olsa gerek 7 yıl önce yürürlüğe giren 657 Sayılı Devlet Memurları Yasasının 195 inci maddesinde şöyle bir ifade yer alıyor:

"Memleketin tabii, ekonomik, sosyal, kültürel, sağlık ve ulaştırma şartları dolayısıyla Devlet memurlarının yaşama ve çalışmasında zorluk ve darlık gösteren yerlerine sürekli görevle

atananlara, o yerin mahrumiyet derecesine göre mahrumiyet yeri ödeneği verilir."

Ancak, aynı yasanın 196 ncı maddesinde: "Mahrumiyet yerlerinde çalışanlara ne zaman hangi hallerde ve gözlemlerde ödenek verileceği, ne zaman ve hangi şartlarda bu ödenek hakkının kaybolacağı hususları ile ödeme usulü, şekil ve şartları, mahrumiyet yerlerinin kamu derece olacağı tesbit edilen bu derecelere girecek yerler Devlet Personel Dairesinin teklifi üzerine Bakanlar Kurulunca tesbit olunur." denilmektedir.

Bütçe kanununda ise, "657 Sayılı Devlet Memurları Kanununun 195 ve değişik 196 ve 197 nci maddeleri uyarınca verilecek mahrumiyet yeri ödeneğinin azamisi

a) Birinci bölgede, ayda 3000 TL.
b) İkinci bölgede, ayda 2000 TL.
Bu ödeneğin nasıl uygulanacağı Bakanlar Kurulunca Mart 1977 de çıkarılacak bir kararname ile düzenlenir." denilmiyor.

Yasaların tüm bu kesin hükümlerine karşın, mahrumiyet yeri ödeneği ödenmiyor. Ödenememe nedeni Bakanlar Kurulunun üzerine düşen görevi yerine getirmemesidir. Uygulamaya ilişkin Kararname yıllardır çıkarılmıyor ama her yıl bütçeye aynı hükümler konuluyor.

Bu durum da acıkca göstermektedir ki, yasalara hüküm konulması eğer bu hükümler emekçi sınıf ve tabakalardan yana ise o hükümlerin uygulanması demek değildir. Emekçilerin vasalet haklarını alabilmeleri, onların muhalefetlerinin güçlüye olanaklıdır. Bu muhalefetin ise yalnızca parlamento dışında etkinlik kazanması yeterli değildir. Eğer bir ülkede parlamento olanağı varsa onu amaç edinmeksin kullanmak kaçınılmaz bir eylemdir.

Demokratik tonlumsal muhalefetin parlamento içinde de vansıma bulması ve parlamento içi muhalefete parlamento dışı muhalefetin bütünleştirilmesi sürdürülmesi, ülkenin demokratikleştirilmesi mücadelesinde önemli bir hedefdir. Mahrumiyet yeri ödeneğinin gerek CHP-MSP koalisyonu döneminde gerekse MC döneminde çıkarması, üzerinde ö

nemle bulunması gereken ve bir eyleme yapma olanağı veren bir konudur. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıf ve tabakaların ekonomik-demokratik taleplerinin de gerek teminatı işçi sınıfıdır. Onun diğer emekçi sınıf ve tabakalarla oluşturacağı ittifakın her alanında ve bu arada parlamentoda temsil, bazı yasalarda yer alan hakların da havata getirilmesinin teminatıdır.

İŞÇİ SINIFI ETRAFINDAKİ OYUNLARA DIKKAT

12 Mart öncesini hatırlamak gerek. Olavların, 12 Mart'a varan gelişimini hiç unutmamak gerek. Yıllıklık, bezginlik ve umutsuzluk için değil. 12 Mart ve sonrası hiç bir zaman yılgnlık, bezginlik ve umutsuzluk için bir gerekçe ol-mamalı. Tersine, kararlılık ve bilensmişlik yaratmalı.

Amma hepsinden de önemlisi, 12 Mart öncesi olavlara, bugün için de geçerli dersler çıkarmak için bakmalı. 12 Mart öncesinin ve sonrasının deneyimi sosyalistlerin bilinc, dikkat ve titizliğini artırmak için sürekli olarak hatırlanmalı.

12 Mart öncesinde ortaya bir MDD'cilik çıktı. Her şapmada olduğu gibi görünümü özünden, özü görünümünden farklı biçimde sundu. 12 Mart öncesinin MDD'ciliği, özünde işçi sınıfı hareketin burjuvazinin peşine takmayı amaçlayan bir sağ şapma idi. Görünümü, gözüm ya da "sol şapma" biçiminde ortaya çıktı. Görünümü özünü değiştirmede. Dün, işçi sınıfını burjuvazinin şu ya da bu kesiminin peşine takmaya çalışsanlar, "devrimcilik" adına ölüme gitmeye teşvik ettikleri gençlere bugün hiç sahip çıkmıyorlar. Eski MDD'ciliğin sağ şapma içindeki ağababalari, dün ölüme gönderdikleri gençleri bugün yalnızca suçlamak için hatırlıyorlar.

12 Mart öncesinin MDD'ciliği, devrimcilik adına yeşerttiği provokasyon ortamına, işçi sınıfı hareketini buluşturmadı. Son çözümlemeye işçi sınıfı hareketine büyük zararlar vermekle birlikte, dün sağ özlü ve "sol" görünümü MDD'ciliği, işçi sınıfını ve onun devrimci sendikal örgütlenmesini provokasyon çemberinin içine çekemedi. Etki alanı küçük burjuvalar, cesur ama bilincsiz genç insanlarla sınırlı kaldı.

Bugün yeni ama özünde benzer bir oyun daha oynanıyor. "İşçi sınıfı devrimciliği" adına, işçi sınıfını burjuvazinin peşine takma oyunları bu kez "MDD'ci" etiketini taşımayan başka ağalar tarafından yürütülüyor.

Dikkat etmek gerek. İzmir'de 1 Mayıs afişlemesine çıkılıyor. Afişleme sırasında bir şenc öldürülüyor. Polis hemis arından DİSK İzmir Bölge binasını basıyor. Kimi ararsa, orada buluyor. Sendikacılar, demokratik kitle örgütleri temsilcilerine kadar hepsi orada. Aynı olay üzerine, burjuva gazeteleri, "Maocu bir gencin sosyal faşistler tarafından öldürüldüğü" haberini veriyorlar.

Bütün bunlar uyarıcı olmalı. Bugünün MDD'ciliği, özünde yine bir sağ şapma olmakla birlikte, sahip kılındığı bazı olanaklar nedeniyle, işçi sınıfı hareketini ve işçi sınıfının devrimci sendikal örgütlenmesini de provokasyon çemberinin içine çekebiliyor. Üstelik, 1 Mayıs'ın yaklaştığı günlerde, işçi sınıfının sendikal örgütlenmesi çevresindeki bu provokasyon çemberi, giderek daraltılıyor.

Bilinçli devrimcilik, birbirinden kopuk ya da "tesadüfî" görünen olguları bir bütünlük içinde birbirine bağlar. Artık çok açık ortaya çıkmaya başladı. CHP Gençlik kollarından, İzmir'deki afişleme olavına kadar bütün olup bitenler, belirli bir yönü işaret ediyor. Bütün bunları anlamamak için kör ya da aptal olmak gerekir.

Kör ya da aptal olmak kişilerin kendi bilecekleri iş. Ancak, şu ya da bu gerekçe ile, şu ya da bu icazet ile işçi sınıfını burjuvazinin provokasyon çemberinin içine sokmak, işçi sınıfının devrimci sendikal örgütünü bu çemberin içine hapsetmeye çalışmak kör ya da aptalların kendi bilecekleri iş değil.

Zararları çok büyük olacak. Bu kez eskisinden daha büyük olacak. Zararın neresinden dönülebilir. Bir an önce uyanmalı. Bir an önce devrimci bilinc ve sorumluluğunun gerekliliğine yerine getirilmeli. Tabi böyle bir bilinc ve sorumluluk varsa.

METİN TOKER YAZAR, ALİ TOPUZ UYGULAR

26 NISAN 1977

METİN TOKER'in
not defterinden

Hayaller ve gerçekler

Ancak adayların tesbitli bu sefer CHP için de çok dikkat isteyen bir sorun halindedir, çünkü ultra sol bu partiyi bir "Truva Atı" olarak kullanmanın peşindedir. Ecevit TIP ile bir seçim alışverişi yapmayı reddetmiştir. Ama CHP'ye başvuran üç binin üstündeki aday adayları arasında gerçek partisi CHP değil TIP olan, hatta komünist parti kanulaşsa hemen oraya geçmesi doğal çok kimsedir. Aday adayları içinde milletler öğretmenlerinin bolluğu dikkatli çekmektedir. Bir TIP grubunun Meclis'te, TIP etiketi altında seçim kazanmış on kişiden mi, yoksa "Truva Atı" içinde Meclis'te girmeyi başarmış on kişiden mi kurulacağı CHP için düşünülmesi gerekli bir husustur. CHP Genel Merkezinin sorun üzerinde titizlikle durduğu, aday adaylarını dikkatle incelediği bilinir. Örgütün süzgeci de iyi işlediği takdirde sızma güçleşecektir. Zaten örgütte su başında bulunurları, yerlerini ilk defa çıkagelmeye bir takım kimselere kapırmamaları doğaldır.

OLAYLAR ve İNSANLAR

HASAN PULUR

SÜLEYMAN BEY'İN OYUNU VE CHP'NİN VETOSU

■ ANCI muhabirle söförsanız

Bir partinin programı vardır. Ir partinin tüzüğü vardır, bir partinin disiplini vardır, kısacası bir partinin temel ilkeleri vardır. Bu parti, aday adaylarını saptarken elbette bu ilkelere gözönüne alır. Biz, bu ilkelere lere düşünlerin partiyeye sızmalarını önlemeye çalıştık. Bir öçüde de beşarı kazandık. Ama sizlerin adam karışımıza aday adayı diye çıkmış. Amacı bizim listeye girip başka şarkılar söylemek. Diyalim seçimleri kazandık. Benim tahminim tuttu ve 234 milletvekili çıkardık. İçinde de başka şarkılar söyleyen 15 milletvekili var. Tam hükümet kuracağız. Bir muhtıra:

Hükümet programında şunlar, şunlar, şunlar olmasa biz yokuz.

O zaman ne yapacaksınız? İleri sürdükleri şartları kabul etmenin olanağı yok. Kabul etmedik dediniz mi, şak istifa! Ya kurulu küçük partilerden birine girecek, ya da başka bir parti kuracak. Her iki halde de Meclis'te grup olarak karşına çıkacak. Ondan sonra seninle oturacak hükümet pazarlığına... Su, şu, şu bakanlıkları isterim... Sen kıyız küsur milletvekilliye 15 bakanlık alacaksin, adam sekiz bakanlık... Hiç olur mu böyle şey!

Biz de onu söyleyebiliriz

Bakin ben size birşey söyleyeyim. Biz politika yapıyoruz. Politika çocuk oyuncuğu değildir. Politika kendi kuyuları içinde çok ciddi bir iştir. Partiler, "Fazilet Mektebi" de değildir. Biz, şunu yaptılar, bunu yaptılar diye suçlayanlar, kendileri baceremedikleri için dövünmektedirler. Hem, kimsa unutmamalıdır ki, Satırcılara ses attığımız Kurultay'da herkes bizim boynumuza sarılıyordu. Dedikim gibi politika çok ciddi bir iştir ve politika, sadece politikacılar yapar. Gökten zenbille inilip politika yapılmaz.

Böyle diyordu yılları yaman politikacılar... Ah, bir de adını açıklayalım seydi ki! İyi olurdu, ama ayp olurdu!

BAŞKA RUZGARLAR YERİNE "BAŞKA ŞARKILAR"

Milliyet'in 26 Nisan 1976 tarihli sayısında Hasan Pulur, bir CHP üst yöneticisi ile yaptığı konuşmayı yayımladı. Hasan Pulur, konuştuğu üst yöneticiden adını vermedi. Tammını yaptı. CHP'de "vetolardan sorumlu tutulan" kişi için "böyle diyordu yılları yaman politikacılar... Ah, bir de adını açıklayabilseydik! İyi olurdu, ama ayp olurdu!" dedi. Açık tariften herkes Ali Topuz'u çıkardı. Mustafa Ekmekeçi de Hasan Pulur ile konuşan CHP üst yöneticisinin "A.T." olduğunu yazdı.

CHP "FAZİLET MEKTEBİ" DEĞİL

Hasan Pulur'a şunları söylüyordu, CHP'nin "yaman politikacısı": "Bakin ben size birşey söyleyeyim. Biz politika yapıyoruz. Politika çocuk oyuncuğu değildir. Politika kendi kuyuları içinde çok ciddi bir iştir. Partiler, "Fazilet Mektebi" de değildir. Biz, şunu yaptılar, bunu yaptılar diye suçlayanlar, kendileri baceremedikleri için dövünmektedirler." CHP üst yöneticisi, vetoları ve ön seçimde yapmayı planladıkları "ayıklamaları" politikamızın fazilet olmadığını ve kendilerinin becerikliliği ile savunuyordu. CHP'de vetolardan sorumlu tutulan bu üst yönetici, kendi mantığı ile ve bu kadar becerikli iseler, CHP-MSP koalisyonuna zamanında öğrenci yurtlarını faşistlerden nemden ayıklayamadıklarını açıklayamıyordu.

Ali Topuz, vetoları ve ayıklamaları, burjuvazinin "sızmaları" önleme gerekçesine dayandırıyor. Hasan Pulur'a şöyle diyor: "Bir partinin programı vardır. Bir partinin tüzüğü vardır, bir partinin disiplini vardır, kısacası bir partinin temel ilkeleri vardır. Bu parti, aday adaylarını saptarken elbette bu ilkelere göz önüne alacaktır. Biz, bu ilkelere lere düşünlerin partiyeye sızmalarını önlemeye çalıştık. Bir öçüde de beşarı kazandık. Ama sizlerin adam karışımıza aday adayı diye çıkmış. Amacı bizim listeye girip başka şarkılar söylemek."

İşte böyle diyor, Ali Topuz. Peki bu aday adayları nereden çıkmış? Veto edilemler arasında iki CHP milletvekili var. CHP'den örgüt yöneticileri var. Bir parti "titizliği" aday adaylarınaını gösterir, yoksa iyelerine mi? Bunlar hakkında da ha önce hiç bir disiplin soruşturması yapılmamış. Bu durumda Ali Topuz'un aklını neden somradan başına gelmiş? Ali Topuz'un aklını başına kim getirmiş?

METİN TOKER YAZAR

17 Nisan 1977 tarihli İürriyet'te Metin Toker şunları yazıyor: "Ancak adayların tesbiti bu sefer CHP için de çok dikkat isteyen bir sorun halindedir, çünkü ultra sol bu partiyi bir "Truva Atı" olarak kullanmak peşindedir. Ecevit TIP ile bir seçim alışverişi yapmayı reddetmiştir. Ama CHP'ye başvuran üç binin üstündeki aday adayları arasında gerçek partisi CHP değil TIP olan, hatta komünist parti kanulaşsa hemen oraya geçmesi doğal çok kimsedir. Aday adayları içinde milletler öğretmenlerinin bolluğu dikkatli çekmektedir. Bir TIP grubunun Meclis'te, TIP etiketi altında seçim kazanmış on kişiden mi, yoksa "Truva Atı" içinde Meclis'te girmeyi başarmış on kişiden mi kurulacağı CHP için düşünülmesi gerekli bir husustur. CHP Genel Merkezinin sorun üzerinde titizlikle durduğu, aday adaylarını dikkatle incelediği bilinir. Örgütün süzgeci de iyi işlediği takdirde sızma güçleşecektir."

deki aday adayları arasında gerçek partisi CHP değil de TIP olan, hatta komünist partisi kanulaşsa hemen oraya geçmesi doğal olan çok kimsedir. Aday adayları içinde militan öğretmenlerin bolluğu dikkatli çekmektedir. Bir TIP grubunun Meclis'te, TIP etiketi altında seçim kazanmış on kişiden mi, yoksa "Truva Atı" içinde Meclis'te girmeyi başarmış on kişiden mi kurulacağı CHP için düşünülmesi gerekli bir husustur. CHP Genel Merkezinin sorun üzerinde titizlikle durduğu, aday adaylarını dikkatle incelediği bilinir. Örgütün süzgeci de iyi işlediği takdirde sızma güçleşecektir."

ALİ TOPUZ TEKRARLAR

Ali Topuz, Hasan Pulur'a hangi kaynaklara bağlı olduğunu çok iyi bilinen Metin Toker'i tekrarlıyor: "Diyalim seçimleri kazandık. Benim tahminim tuttu ve 234 milletvekili çıkardık. İçinde de başka şarkılar söyleyen 15 milletvekili var. Tam hükümet kuracağız, bir muhtıra: Hükümet programında şunlar, şunlar, şunlar olmasa biz yokuz. O zaman ne yapacaksınız? İleri sürdükleri şartları kabul etmenin olanağı yok. Kabul etmedik dediniz mi, şak istifa! Ya kurulu küçük partilerden birine girecek, ya da başka bir parti kuracak."

İşte böyle. Vetoların gerekçesi açıklanıyor. "İleri sürdükleri şartları kabul etmenin olanağı yok" diyor, Ali Topuz. Bunun anlamı çok açık: "Biz, vaadlerimizi yapmayacağız." Metin Toker de, Ali Topuz da, tümüyle burjuvazi çok iyi bilir: Sızanlar sızdıkları yerde kalır. Bu

yüzden "sızma" edebiyatı bile bile çıkarılıyor. Anti-komünizm ile birlikte "sızma" edebiyatı ve Ali Topuz'un deymi ile "başka şarkılar" edebiyatı bile bile çıkarılıyor. CHP, verdiği sözde vadedirince çoğuna gerçekleştiremeyeceğini biliyor. Bu yüzden, vaadleri sahip çıkması mümkün olan tutarlı ya da tutarsız demokratlar şimdiden ayıklanıyor.

Türkiye İşçi Partisi ile ilgili safasalara gelince. Boran-Ecevit görüşmesinden hemen sonra ve CHP'nin cevabı gelmeden önce Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran, net bir biçimde, açıkladı: "Her ne yoldan ve her ne biçimde olursa olsun parlamentoya girmek, başkasının arabasına binerek oraya gitmek diye bir hürsüz yoktur." Türkiye İşçi Partililer, ne açık ne de dolaylı yollarından, başkasının arabasına binerek ya da başkasının etiketi ile parlamentoya girmezler. Çünkü Türkiye İşçi Partililer, işçi sınıfının ve emekçilerin ancak kendileri ile seçime girmeleri halinde işçi sınıfı ve dostu emekçilerin ekonomik ve politik çıkarlarını savunabileceklerine keskin inanıyor. Çünkü Türkiye İşçi Partililer için parti, en yitice olgudur. Türkiye İşçi Partililer, sızanların sızdıkları yerde kalacağını bilirler. Türkiye İşçi Partisi, CHP'nin kendi butanlığı içinde demokratik işlevleri olduğuna inanır. Türkiye İşçi Partisi, kendi gelişmesinin yanında, kaygan bir sathı üzerindeki CHP'yi mümkün olduğu ölçüde demokratik bir çizgede tutmaya çalışır.

yarını bugünden

METİN Ç

"SOSYALİSTLER İÇİN PARLAMENTO FAALİYET, YANI ULUSAL FORUMDA YAPILAN KONUŞMALAR. YASAMA ORGANINDAKİ POLİTİK MÜCADELELER, EGEMEN SINIFLARIN SÖZCÜLERİ İLE GİRİŞİLEN POLEMİKLER, SINIF EĞİTİMİNİN VE KİTLELERİN HAREKETE GEÇİRİLMESİNİN ARAÇLARIDIR. BİZ PARLAMENTOYA KURU AKADEMİK TARTIŞIMLAR YAPMAK İÇİN GİRMIYORUZ. BİZ PARTİMİZİN TALEP VE ÖNERİLERİNİ SERGİLEMEK, POLİTİK MEVZİLERİNİ SAVUNMAK. DÜŞMANLARINI AÇIĞA ÇIKARMAK. HALKTAN YANA ÖNLEM VE GİRİŞİMLERİ ÖNERMEK VE SOSYALİSTLERİN PROGRAM VE HEDEFLERİNİ AÇIKLAMAK İÇİN PARLAMENTOYA GİRİYORUZ."

JAGANNATH SİRKAR, HİNDİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ
BİHAR DEVLET KONSEYİ SEKRETERİ
VE MERKEZ YÜRÜTME KURULU ÜYESİ

Seçimler yaklaştıkça açıklık artıyor. Türkiye'de ilericiler, demokrat ve sosyalist kesim çevresinde yaratılmak istenen sis perdesini aralanıyor. Gerçekler, daha açık biçimde gösterilebiliyor. Daha açık biçimde kavranabiliyor.

Özellikle son aylardaki gelişmelere dikkat etmek gerekli. Demokratların ve sosyalistlerin çevresinde yaratılmak istenen sis perdesinin başlıca iki yönü var. Birincisi, CHP'nin önümüzdeki genel seçimler sonucunda "tek başına iktidar olacağı" inancının yayılması ile ilgili. CHP basınının hızlı kalemleri ile bazı araştırma firmaları, aylardır bu işle uğraşıyorlar.

Sis perdesinin ikinci yönü ise, seçime katılmaya hakkını kazanan Türkiye İşçi Partisi'nin tutumu ile ilgili. Hızlı kulisciler iki söylenti, iki yakırtırmayı bilinçli bir şekilde bir arada yaydılar: Birincisi, "oyların bölünmesi ve demokrasiye ihanet" teması. İkincisi ise daha "mültefit" bir görünüme sahip: TİP son anda seçime katılmaktan vaz geçecek...

"SİNSİ PROPAGANDA"

Sis perdesinin aralanmasıyla birlikte, bilinen niyet daha açık ortaya çıktı: Sosyalistlerin seçim çalışmalarındaki etkinliklerini kırmak ve sosyalizme yönelik onların bir bölümünü 1977 Haziran'ında gasbetmek. Oyun, bu amaca yönelikti.

Ama oyunun bozulması da çabuk oldu. Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran, önceki hafta sonunda verdiği bir demeçte, "Türkiye İşçi Partisi'nin son anda seçimlerden çekileceği şeklinde yürütülen sinsî propaganda'yı kesinlikle yalanladı. Türkiye İşçi Partisi'nin, sosyalizmin, seçimlerde yer alacağını tekrarladı. Boran, Türkiye İşçi Partisi'nin seçime katılmaması için ileri sürülen "oyların bölünmesi" gerekçesinin "işçi sınıfı ve emekçi halkı şaşkırtmaya, kafaları bulandırmaya ve böylece TİP'in oylarını başka tarafa akıtmaya yönelik bir oyun" olduğunu da sözlerine ekledi.

Uçlu oyunun bir yanındaki sis perdesi böylece kesinlikle ortadan kalktı.

Bir de "seçim tahminleri" var. Kamuoyuna yayılan seçim tahminleri, elbette CHP'nin liderine ve çevresindekilere moral verme amacını taşımıyor. İyiniyetli bazı tahminlerin dışında, rakamların CHP lehine 226'ya doğru bilinçli olarak zorlandığı, açık bir gerekçe olarak ortaya çıkıyor.

Ancak CHP'nin tek başına iktidar olacağı rakamını, 226'nın çok da ötesine zorlanmadığına dikkat etmek gerekiyor. Arada, nazik bir "marj" var. Bu "marj"ın konma gerekçesi de şu: CHP tek başına iktidarı adayı. Ama bir kaç milletvekili kaybı "herseyi" değiştirebilir.

Oyunun bir bölümü de burada ortaya çıkıyor. Yayılan söylentiler ve çeşitli "araştırmalar", CHP'ye

değil de sosyalistlere gidecek oylara "ihanet" damgasını vurabilmek için böyle bir "marj" koyuyor. Daha da açığı şu : "TİP'in alacağı oylar ve çıkaracağı bir kaç milletvekili CHP'ne ve 'dolayısıyla demokrasiye' pahalıya oturacak."

BURJUVAZİNİN YÜZ YILLIK OYUNU

Bunları "iyiniyet"le söyleyenler var. İyiniyetliler için söyleyecekler de var. Ancak, daha önce bir başka gerekçe işaret etmek gerekiyor.

Yukarıda sözü edilen "gerekçe", ne yeni, ne de Türkiye'ye özgü. Bu "gerekçe" burjuvazinin, dünyanın her yerinde "inandırıcı" kılığa sokmak için elinden geleni yaptığı bir "gerekçe".

Yeni değil. Daha 1880'lerde Engels işaret ediyordu. Bir "ilerici" imaja sahip olan iki büyük parti demokrasiler, burjuvazi için büyük kolaylık sağlıyor. Bu kolaylık şöyle işliyor: "ilerici" imajlı partiye verilmiş her oy, gerici partiye verilmiş "ihanet oyu" ya da "boş oy" sayılıyor. Böyle gösteriliyor. Böyle gösterilmesi için de özel bir özen gösteriliyor.

Bu kolaylığın uzun yıllardır burjuvazinin elinin altında bulunduğu İngiltere'de, fabrikalarda, işyerlerinde önemli bir etkinliğe sahip olan Komünistler, parlamentoda temsil edilemiyorlar. Gerekçe, yine aynı: Komünistlere verirse, İşçi Partisi'nin oyu bölünür, "Tori"ler gelir, bu da çok kötü olur.

Ancak, bu gerekçenin Türkiye'de kökleşme şansı yok. Nedenlerden biri şu: Türkiye'de bir 1965 - 69 dönemi var. Bu dönem, çok açık olarak bir gerekçe ortaya koydu: Sayıları ne olursa olsun, sosyalistlerin parlamentoda yer alması Türkiye'de bir çok şeyi kökünden değiştirdi. TİP, 1965 - 69 döneminde, burjuva iktidarlarına karşı gerek demokrasi, gerekse sosyalizm adına kimsenin yamadığı muhalefet yaptı. Kimsenin üzerine gidemediği gerekçelerin üzerine, sosyalistler gitti. 1965 - 69 dönemi unutulmadı. Unutturulmak istendi.

Bu çok açık olarak biliniyor. Çok açık olarak bilindiği için burjuvazinin ve onun hizmetindekilerin en çok unutturulmaya çalıştığı olgulardan biri TİP'in 1965 - 69 döneminde parlamento içindeki varlığı ve etkinliği oluyor. Sosyalistlerin geçmişte parlamento içindeki etkinliği tartışılmadığı için, "oyların bölünmesi" gerekçesi İngiltere'deki gibi "kaldı" bir gerekçe olarak ileri sürülemiyor. "Yalnızca bu seçime mahsus" olmak üzere ileri sürülüyor. 1981'de "işler değişecek" ekiyle birlikte.

TAHMİNLER DEĞİŞİYOR MU?

Türkiye'de iyiniyetli bir çok ilericiler, demokrat ve sosyalist var. Önümüzdeki seçimlere ve bu seçimlerde sosyalistlerin tutumlarına ilişkin olarak bu

kesimin dikkatli olması gereken birçok nokta bulunuyor.

Birincisi yaratılan sis perdesinin dağıtılması ile ilgili. TİP Genel Başkanı, sis perdesinin bir yanını ortadan kaldırdı. TİP'in kesinlikle seçimlerde yer alacağını tekrarladı. Şimdi, sosyalist alması, çok daha açık ve çok daha net bir biçimde ortada.

İkincisi, "CHP'nin tek başına iktidar olacağı" imajının belirli bir "marj" konarak yayılması ile ilgili. Bu imaja ilgili gerçekler de yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. CHP'nin tek başına iktidar olacağına inanmaların sayısının, bu imajı yaymaya çalışanların sayısının daha az olduğu somut örnekleri ile sergilendi. Özellikle geçtiğimiz bir iki hafta içinde. Geçtiğimiz bir iki hafta içinde CHP vetolar dolayısıyla ilericiler basında hiç bir dönem uğramadığı eleştirilere uğradı. Burjuvazinin önde gelen temsilcileri tarafından öteden beri ileri sürülen "hiç bir partinin tek başına çoğunluğu sağlayamayacağı" görüşü, ilk kez son haftalarda bazı ilericiler tarafından da benimsendi. Bir örnek:

"Tüm dünyanın demokratik ülkelerinde bugüne kadar yapılan seçim sonuçlarının, bir partinin bir seçimden ötekine seçmen oylarının yüzde 5, yüzde 6'sından fazlasını kendi oylarına katamadığını gösteriyor. Başarısız ve beceriksiz iktidarların elinde, ülkenin büyük ouhurları günler yaşadığı ülkelerde bile bu oran fazla değişmiyor.

"Bu durumda, önümüzdeki seçimlerde bir partinin tek başına iktidar olma olasılığı çok az..." (Alp Kuran, Seçim Terazisi, 26.Nisan.1977, Vatan)

TEMEL SORUN NEREDE

İlerici yazarların söylediklerine bir örnek, bu. Ancak, sosyalistlerin görüşleri konusunda da çok net olmak, hiç bir yanlış anlamaya meydan vermemek gerekiyor.

Sosyalistlerin söyledikleri, belirli bir imajın sosyalist mücadeleyi ve onun seçimlere yayısını yanı sıra engellemek üzere piyasaya sürülmesiyle ilgili. Yoksa, sosyalistlerin, "CHP'nin tek başına iktidara gelememesinden" kazanacakları hiç bir şey yok. Alabildiğine gerici burjuva partileriyle kıyaslandığında, sosyalistler CHP'nin tek başına iktidara gelmesi almasına karşı kayıtsız değiller. Kayıtsız olamazlar.

Sosyalistlerin yalnızca, "tek başına iktidar" olmasının sosyalist çalışmaya set çekecek ve sosyalizmin seçimlerdeki etkinliğini köreltecek bir araç olarak kullanılmasına karşılık. Sosyalistler, "bir CHP iktidarına" değil, "CHP iktidarının sosyalistler tarafından engelleneceği" görüşüne karşılık. Çünkü böyle bir görüşün geçerli hiç bir yanı yok. Böyle bir görüşün yalnızca sosyalizm değil, demokrasi mücadelesi için de zararlı bir görüş olduğuna hiç kuşku yok.

Bir başka hatırlatma daha gerekli. CHP'nin tek başına iktidara gelme olasılığının gerçekten büyük olduğuna düşünülmem. Nisbeten ilericiler bir partinin tek başına iktidara gelme olasılığı, sosyalistlerin seçimler konusundaki tavırını hiç bir zaman tek başına belirlemez. Bu nedenle sosyalistlerin, bağımsız partileri ile seçimlere katılmalarını diğer burjuva partilerinin bu seçimlere alacağı muhtemel sonuçlara bağlamak büyük bir yanlış olur.

Peki neye bağlı? Sosyalistler, seçimler karşısında ki tavırlarını nasıl ve hangi kısıtları göz önüne alarak belirliyorlar? Üzerinde en çok durulması gereken konularından biri, bu. Çünkü bütün tartışmanın özü burada işliyor.

GERÇEKLERİ, SOSYALİST HAREKET GÖRÜR

Sorunların açıklıkla tartışılması ve gerçeklerin ortaya çıkabilmesi için bazı temel gerekçeleri de

kurmak için...

ULHAOĞLU

en baştan kabul etmek gerekiyor. Bu gerçeklerden ilki şu: Özellikle 20. yüzyılın bu döneminde dünü, bugün ve yarın ile gerçekleri baştan sona tutarlı bir biçimde görebilenler, yalnızca sosyalistler. Çünkü gerçeklerin bu biçimde ve bu kapsamda kavranabilmesini sağlayan bir başka bilim yok. Yalnızca bilimsel sosyalizm var.

Buna bağlı olan ikinci bir gerçek daha var: İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olmadan, bilimsel sosyalizmin aydınlatıcılığından yararlanılamaz. Bugün ve yarın ne yapılacağını, ancak bilimsel sosyalizm ile bilimsel sosyalist partinin bütünlüşmesi gösterebilir. Gerçek bu bütünlüşmenin gerekse bu bütünlüşme sonucunda ortaya çıkan doğrultunun ve çizilen perspektifin dışında kalarak doğruları görebilmek ve gösterebilmek mümkün değil. Hiç bir zaman, hiç bir yerde de mümkün olmadı.

Sosyalistler, kimsese üstten bakmıyorlar. Fetva vermiyorlar. Yalnızca, yukarıda sözü edilen bütünlüğü sağlayabildikleri için bugünden yarına yönelik belirli ve somut bir perspektife sahipler. Sosyalistler, bu bütünlüğün ve bu bütünlükle oluşan perspektifin dışında düşünenler olabileceğini kabul ederler. Onlarla tartışılır. Ancak kendi doğrultularından ödün vermezler. O zaman bilimsel sosyalist hareketin "bağımsızlığından" söz edilemez.

"SÖREÇ'E BOYUN EĞMEK

O halde, tartışmak gerek.

Türkiye'de bugün gündemde olan tartışma da yeni bir tartışma değil. Sorun, yıllar önce tartışıldı. Yıllardır da tartışılıyor.

Tartışmanın özü şu: Sosyalist hareket mevcut koşulların esiri olup, bu koşulların peşinden mi gidecek, yoksa kendi bağımsız gelişme perspektifi içinde, mevcut koşulları zorlayarak ve bir üst aşamaya geçerek mi güçlenecek? Dün ve bugün, dünyada ve Türkiye'de, her türlü sağ sapmanın özünde bu soruya verilen cevap yatıyor. Sosyalist hareket her zaman mevcut koşul ve olanakları zorlayarak ve aşarak bir üst gelişme aşamasına çıkabilir. Sosyalist hareketin taktikleri de bu zorlama ve aşma perspektifine göre belirlenir. Bunu yapmayan hareket, hareket olmaz. Fikir kulübü olarak kalır. Klüp olarak kalanlar ortada. Fikir kulübü olarak kalmayanlar da ortada. Türkiye İşçi Partisi, gelişme perspektifi içinde, elindeki olanakları ve öndeki koşulları zorlayarak geliştirdi, sürekli olarak daha üst aşamalara erişti.

Dünyanın her yerinde böyle oldu. Ünlü Bolşevik-Menshevik bölünmesinin kökeninde de bu var. Lenin'den bir alıntı. Lenin Menshevik Raboçeye Dyelo'da yer alan bir makaleyi eleştiriyor:

"Makalede, taktiklerin bir plan ya da bir süreç olarak ele alınması konusunda yapılan ünlü ayırımı ele alalım. Yazar, 'taktiklerin bir plan olarak' ele alınmasını devrimci Marksizmin temel ilkesine aykırı görüyor. Yazara göre, taktiklerden ancak bir 'süreç' olarak söz edilebilir. Bu, partinin görevlerinin ancak partinin gelişmesiyle artması anlamına gelir..."

"Bence bu, Raboçaya Mysl'in o mahut ve dar Bernsteinci görüşüne dönüş demektir. Bu görüşe göre, ancak o anda mümkün olan mücadele verilmelidir; ve o anda mümkün olan mücadele de o anda sürmekte olan mücadeledir. Bizce Marksizmin çarpıtılması işte böyle gelişiyor. Oysa Genova kararları, politik ajitasyonageçişte hiç bir aşamının gerekli olmadığını vurgulamaktadır." (Yurt Dışındaki RSDP Örgütlerinin "Birlik" Konferansında Yapılan Konuşma'dan, 1901, Collected Works cilt:5 s.228)

KUYRUKÇULUK VE GEREKÇELERİ

Tarihin her döneminde, sosyalist mücadelenin

verildiği her yerde ortaya çıkan "kuyrukçuluğun" temelinde ne olduğu burada açıkça görülüyor. Kuyrukçuluğun özünde, "kendiliğindenliğe boyun eğme" var. Kuyrukçuluğun özünde, bazı sosyalist görevlerin, bu arada sosyalist ajitasyonun ancak "bir süreç sonucunda" ve "günü geldiğinde" yapılmak üzere ertelenmesi var. Kuyrukçuluğun özünde, sosyalist hareketin kendi bağımsız gelişme perspektifi içinde, bu gelişmeye uygun taktikleri hazırlaması gereğinin kavranamaması var.

Kuyrukçuluk, zaman zaman pek "inandırıcı" gerekçelere de sahip oldu. Bu nedenle dikkatli olmak gerekiyor. Sosyalistler bu nedenle sosyalist hareketin gelişme perspektifi çerçevesinde aldıkları kararları karalamak isteyenlere karşı mücadelecilik, uyarıcı ve ikna edici olmak zorundalar. Mücadele etmek ve uyanık, demokratlara ve parti dışındaki sosyalistlere saygısız olmak demek değil. Saygısızlık, sosyalistler tarafından yapılmıyor. Başkaları tarafından sosyalistlere karşı yapılıyor. "Türkiye İşçi Partisi'nin son anda seçimlere girmeyeceği" şeklindeki karalamayı, burjuva partileri ile birlikte kendine "sosyalist" adını takan bazı kuruluşlar yapıyor. Kendileri hiç bir zaman ciddi bir iş yapmadıkları için, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için alınmış önemli bir kararı bir "manevra" ya da "oyun" olarak göstermek istiyorlar.

Sosyalist hareket, mücadele ederek, uyararak ve ikna ederek kendi yolunda ilerliyor.

YARIN BUGÜNDEN KURULUR

Sosyalist hareket, Türkiye'de kendi gelişme perspektifi içinde çok önemli bir karar almış durumda. Sosyalist hareket, bu kararıyla ve sonuçlarıyla nitel olarak daha üst bir aşamaya tirmanacağını biliyor. Kararını da bu bilinçle verdi.

Ancak, sosyalist hareket için en önemlisi, bugünün zorunlu görevlerin, yarının hedefleri ile tam bir bütünlük içinde görebilmek ve aradaki bağları kurabil-

mek. Günümüzün sosyalist harekete yüklediği acil görevlerden biri şöyle ifade edilebilir:

"Politik kızıma dönemlerinde, genel politik ajitasyon görevi özellikle zorunludur. Hiç bir zaman unutmamalıyız ki proletarya, politik gelişmelerin çok yoğunlaştığı bir yıl içinde, politik yaşamın sakin olduğu birkaç yılda kazandığından daha çok devrimci eğitim kazanabilir. Yukarıda sözünü ettiğimiz sosyalistler, politik ajitasyonun kapsam ve içeriğini sınırlama yolundaki bilinçli ya da bilinçsiz eğilimleri bu dönemde özellikle zararlıdır." (V.I.Lenin, Politik Ajitasyon ve "Sınıfsal Görüş Açısı", Collected Works, cilt: 5 s:340)

"Parti ve 'hareket' kavramları burada netleşiyor Güncel hedeflerle gelişme perspektifinin yarınki hedefleri arasındaki bütünlüğün kurulma zorunluluğu da burada ortaya çıkıyor.

Politik gelişmelerin yoğunluk kazandığı dönemlerde, "politik kızıma" dönemlerinde sosyalist ajitasyon daha büyük bir önem kazandığını, kendini dayattığını pek çok kişi bilebilir. Ancak bu zorunluluğun kavranması kendi başına yeterli değil. Gerekli olan, mevcut somut zorunlulukları, geleceğe yönelik yine somut bir hedefle bütünlüklebilmek. Bu, yalnızca sosyalist hareketin işi. Bu gücü ve yaratıcılığı yalnızca bilimsel sosyalizmi örgüt pratiği ile bütünlükten sosyalist hareket gösterebilir. Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılma kararını ve "Sosyalizm Bayrağını Medice Dikelim" hedefini de bu çerçevede görmek gerekiyor.

Bugün sosyalizm yeniden seçimlerde. Yarın sosyalizmin bayrağı medice dikilecek. Bugün sosyalizm, fabrikalar, işyerleri ve tarlalar aracılığı ile seçimlere damgasını vuruyor; seçimler aracılığı ile fabrikalara, işyerlerine ve tarlalara yansıyor.

Yarın, fabrikalardan, işyerlerinden ve tarlalardan medice damgasını vuracak. Ve medisten de tek-rar fabrikalara, işyerlerine ve tarlalara yansıcak. Yarın bugünden kurulur.

SÖMÜRÜYE KARŞI DİRENİŞ

ECzacıbaşı ilaç fabrikasında, işverenle yapılan toplu iş sözleşmesi Ekim ayında başlamıştı. PETROL-İŞ Sendikası tarafından yürütülen görüşmeler anlaşmazlık ile sonuçlanınca 960 işçi greve başladı.

ECZACIBAŞI'NDA SENDİKALAŞMA ÇALIŞMALARI VE GREV

ECzacıbaşı'nda sendikalaşma ilk olarak 1970 yıllarında görülüyor. İşveren tarafından kurdurulan ATOM-İŞ Sendikası, gelişen işçi sınıfı bilincini frenlemek işini yükleniyor. İş yerinde gerçek bir sendikalaşma hareketi için tutarlı bir faaliyet uzun süre görülüyor. Ancak daha sonra PETROL-İŞ Sendikası işyerinde örgütleniyor.

Ekim ayında başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri 86 madde üzerinde anlaşmazlık ile sonuçlanınca İş, Ulaştırma Kurulu'na kalıyor. Ancak Ulaştırma Kurulu'nun toplantılarına işveren katılmayınca otomatikman grev hakkı doğuyor. Grev ilanı yapılır yapılmaz işveren lokavt ilan ediyor. Grev ilanı 33 gün asılı kaldıktan sonra grev filen basılıyor.

İşveren daha çok parasal kıvmet ifade eden 10'dan fazla madde üzerinde anlaşmaya özellikle yanaşmıyor. Çünkü işverenlerin konfederasyonları belli "drenaj kararları" nedeniyle anlaşmak ve taviz vermek istemiyor. Ayrıca iş güvenliği konusunda da işveren işçilerin isteklerini kabul etmiyor. Evlilik, yakacak parası, emeklilik, askerlik yardımları ve tüm sosyal haklar konusunda da işçilerin en doğal hakları kabul edilmiyor.

ECzacıbaşı serum imalini Türkiye'de üzerine almış. Serum imal etme hakkı yalnızca ECzacıbaşının işi. Burjuvazi tarafından üretim hakkını alarak bunu kararmaya ile elde etmiş. Ve bu gün grevde bulunan 960 kişinin içerisinde serum bölümünün çalışanları greve katılmıyorlar. Bu bölümde 40 kişi çalışıyor. Hali hazırda fiili olarak çalışan 28 - 19 kişi diğerleri istirahat almış durumdalar.

ECzacıbaşı halen işçilere çok düşük ücret ödemektedir. İşçiler asgari ücretin altında veya asgari ücret ile çalışıyorlar. Brüt ücret 90 lira civarında; buna göre net gelir ise 70 lira civarında oluyor. Asgari ücretlerin bugünkü yaşam koşullarında ne kadar yetersiz olduğu düşünüldüğünde, işverenin kâr hirsıyla işçileri nasıl insanlık dışı bir uygulamayla sömürdüğü iyi anlaşılır. Ücretlerin bu kadar düşük olmasının diğer bir nedeni de işçilerin işyerinde geçimlik örgütlenmeleri. Zaten bunu sağlamak için işveren bizzat ATOM-İŞ'i kurdurup, sömürsünün devamını ve sendikalaşma çalışmalarının engellenmesini sağlıyor.

ECZACIBAŞI HOLDİNG: 1944'DEN BUGÜNE

İkinci Dünya Savaşı başlarında, devlet tarafından ithal edilen ilaçlar ülkemizde sadece o zamanlar aracılık görevini yerine getiren eczacılar tarafından satılıyordu. İlaçlar önce stok ediliyor ve sonradan fiyatları yükseltilecek yeni fiyattan satılıyordu. O günlerde İstanbul'da küçük bir imalathane vardı. 1944'de

kurulmuş olan bu küçük imalathanede 15 kişi çalışıyordu ve yetersiz üretime sahipti. 1949'dan sonra ise bu küçük imalathane büyük bir ilaç fabrikasına dönüştü. ECzacıbaşı 1952 yılına kadar sürdürdüğü çalışmayla, Türkiye'de ilk 'yerli' takma adı ile ilaç fabrikasını kurdu. 50 uzman ve 400 işçinin çalıştığı bu fabrika için ABD'den, Japon ve Avrupa firmalarından lisansla ilaç üretilmeye başlandı. Bu böylece ECzacı-

başı tekel gücüne sahip olabilecek ölçülerde kısa zamanda erişti. Buradan elde edilen tekel kârları sanayi alanında başka alanlara kaydırılmaya başlandı. 1958'de seramik fabrikası, 1969'da kağıt fabrikası açıldı. Ve 1969'da ECzacıbaşı Holding haline gelerek gelişme zincirini perçinlemiş oldu.

Holding'in yapısı üç ana temelden meydana geliyor. İlki ECzacıbaşının kendi öz kuruluşları. Diğer iştirakleri

Sosyal-İş'in DISK üyeliği mahkeme kararı ile bir kez daha belgelendi

DISK üst yönetimi tarafından, DISK'in kuruluş ilkelerine sonuna dek sahip çıkan ıleri sendikalara karşı uygulanan ihraç ve tasfiye politikasının bir parçası olarak, SOSYAL-İŞ'in sudan gerekçeleri DISK'ten nasıl "ihraç" edildiği biliniyor.

DISK üst yönetimi tarafından alınan ihraç kararı üzerine, Sosyal-İş aيداتlarını muntazaman ödemeye devam ettiği gibi, karar hakkında Bakırköy 2. Asliye Hukuk Mahkemesine dava da açmıştır.

Açılan dava sonucuna ulaşmış bulunuyor. Mahkemenin verdiği kararda, Sosyal-İş sendikasının DISK ana tüzüğünün 14. maddesi uyarınca ihraçı gerektirecek herhangi bir durum yaratmadığı açıklanmaktadır. Yine aynı kararda, DISK üst yönetimi tarafından alınan kararn, DISK ana tüzüğünün 14. maddesine aykırı olduğu da belirtilmektedir.

Mahkeme kararında, davalı DISK avukatının davacı Sosyal-İş sendikasının ıleri sürdüğü belgelere karşı hiç bir itiraz yönelmediği de belirtilmekte, "Sosyal-İş'in otomatikman üyelikten düşüşü yolundaki yazınm geçersizliği" ve "Sosyal-İş'in DISK üyeliğinin devam ettiği" sonucuna varılmaktadır.

Bu mahkeme kararı ile birlikte DISK üst yönetiminin ıleri sendikalara ihraç va da tasfiye eylemlerine bir darbe indirilmiş bulunmaktadır. Sosyal-İş'in DISK üyeliği bir kez de mahkeme kararı ile belgelennmiş olmaktadır.

Yazışma
D. Jaliye Mah. Mahkeme

İsme Karşı
176/291 971/76

İsme : Ahmet Saadettin 11442
İçerik : Sözlü Tazminat
Tevaz : Sosyal İş Sendikası, "Savunma Mad. Savunma Mahkemesi Kararı"na 2/24 yazılı İhtarname

vekil : Av. Burhan Örsen
Davalı : Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Disk)
Londra merkezli "Master Akademi Topkapı-Bakırköy V. Av. B. Çeçken"
Tarih : 10-10-1976

Davalı vekil tarafından davalı aleyhine ihraç olunan Üyelikler (Gözetimsizlik kararları kaldırılan davasız davalı vekil ile tevaz ve dava li vekil ile de tevazda verilen 40k 4000000 sonucunda dosya incelendi.

H Ü K Ü M Ü

Yukarıda isah olunan sebeplere binen sabit olan dava veçhile davalı Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu davalı Sosyal İş Sendikası aleyhine Üyelikten düşüşü yolundaki yazınmın geçersizliği u bu suretle vaki mahkemeye bellenmiş davacı Sendikası Üyelikten devam etmesine, harç veçhile alınmış. Ayrıca harç alınmış ve mahkeme kararında, davalı tarafından sorulmuş 50 lira mahkeme masraflarının 1000 lira mahkeme vekalet ücreti ile birlikte davalıdan alınarak davalıya vaki masne, tevgah kabul edilmiş. Davacı vekil tarafından yazınmın 9-3-1976 tarihinde verilen karar açıklanmış. 9-3-1977

Yazışma Mahkemesi
1976
5600 113

ve bunun yanında sonucunu olarak kapitalist sistemin ürünü olarak kullanılan sosyal kuruluşlar imajı altındaki, 1966'da kurulmuş olan ve amacı "spor ile reklam yapma" olgusuna dayalı Eczacıbaşı Spor Kulübü, Bilimsel Araştırma ve Ödül Fonu, Keş ve Çocuk Yuvası. Öz kuruluşlarının başında Eczacıbaşı İlaç Sanayii ve Ticaret AŞ geliyor.

İLAÇ FABRİKASI VE İLAÇ SÖMÜRÜSÜ

İlaç fabrikası en eski şirketlerden birisi. Sermayesi bugün, ödenmiş sermaye olarak 50 milyon lira. Fabrika da 400'den fazla çeşitli ilaç üretiyor. Yılda bu oran 43 milyon paket ilaç ve kozmetiğe vanyor. 1975 yılındaki satışların toplamı ise 550 milyon lira civarında. İlaç şirketinin ABD, Avusturya, Japonya, İsviçre, Hollanda, Fransa ve İtalya'daki çok uluslu şirketlerle anlaşmaları ve ilişkileri var.

İlaç fabrikasında çalışan işçiler ise kendi ürettikleri pek çok ilaca, kozmetiğe ve veteriner ilaçlarına yabancılardır. Kendi ürettikleri malları satın alamayacak kadar az para gemektedir ellerine. Zaten ilaç konusu ülkemizde başka bir sömürü çarkıdır. İlaç fiyatlarında herhangi bir artış ilacı talebini azaltmaz. Çünkü hastalıklarla baş edebilmek için ilaç kullanmak zorundadır insan. Başka bir mala ikame etmek mümkün değildir. Hastalığı yenmek için pahalı da olsa ilacı kullanmak zorunda insan: aksi halde, kâr hırsı nedeniyle tekellerin kurbani olanların sayısı hiç de az değildir ülkemizde.

Eczacıbaşı işçileri de ürettikleri ilaçları alabilmek için yok pahasına sattıkları emeklerinin karşılığında aldıkları ücretleri son kuruşuna kadar gerekirse ilaç parası olarak ödemek zorundadırlar. hem de ücret aldıkları işverenleri Eczacıbaşı'na gerisin geriye.

İŞÇİLER ARTIK DÜNDEN FARKLI DÜŞÜNÜYORLAR

Artık işçiler eskiden kurulan ATOM-İŞ Sendikası'nın üyesi işçiler değiller. Sınıf bilincine gün geçtikçe daha çok yaklaşan, öğrenen ve işçi sınıfı bilimi doğrultusunda, sınıfının çıkarlarını korumak zorunda kalan işçilerdir. Eczacıbaşı işverenini bunu iyi bilmektedir.

Grev sırasında bir işçi hayatını kaybetmiştir. Burjuvazi buna derhal faili meçhul olması için "kaza" olarak isim takmıştır. Ama bütün grevci işçiler bilmekteki ki bu basit bir "trafik kazası" değildir. İşçiler bu kaza konusunda bunun düzenin bir sonucu olduğunu ve içinde yaşadıkları durumdan, düzenleneni ayrı olarak, düşünülüp değerlendirilemeyeceğini belirterek işverenin büstünü baskı ve grev kırma çabalarına rağmen grevi sürdürdüklerini belirtiyorlar.

Çevre fabrikalardan pek çok işçiler grev yerini ziyarette geliyorlar. Grev yerinde oluşturulan "Grev Komitesi" 24 saat görev başında. İşçiler geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi konfederasyon ayırımı yapılmaksızın işçi sınıfının mücadelisinin bir parçası olan greve bütün çevre fabrikalardan işçilerin omuz verdiğini belirterek haklı mücadelerine devam ediyorlar.

Burjuvazinin yarattığı eğitim çıkmazı

KEMAL ACIKGOZ

Ülkemizde öteden beri halka yönelik bir Ulusal Eğitim Politikası uygulanmamıştır. Kısa ömürlü Köy Enstitüleri deneyi herşeye rağmen bazı olumlu sonuçlar da verince burjuvazi tarafından boğulmuştur. Özellikle 1950'lerden bu yana uygulanan eğitim politikası, gerici karakterini giderek artmıştır. Burjuvazinin uyguladığı politika son yıllarda doruğuna ulaşmış ve iflas noktasına gelmiştir. Tüm ülkede ilkokuldan başlayarak yüksek okullara varan tam bir bunalım havası esmektedir. Burjuvazi, artan toplumsal talepler karşısında kısa süreli ve gerçeklerden uzak kurtuluş yolları denemektedir, denedikçe de batağa daha çok gömülmektedir.

Bir yanda okulsuz köylerin çocukları beklerken öte yanda var olan okullarda da eğitim öğretimi saptanan yanlış hedeflere bile ulaşamamaktadır. Ortaokul ve liselerdeki bir çok dersin kitabı değiştirilerek yerlerine gerici-faşist içerikli kitaplar konmuştur. Böylece, toplumdaki kopuk eski eğitim sistemi daha da çarpıtılmış daha da toplum düşmanı bir niteliğe büründürülmüştür. Bunun ortaya çıkan kesin sonucu ise sudur: Öğrenciler okullara gidip geliyorlar: ama kimse okumuyor. Liseleri bomoş bitiren yüzbinlerce öğrenci, iktidarları kendilerine okul açması için zorluyor. İktidarlar, politik nedenlerle, verden biter gibi Eğitim Enstitüleri, Üniversite Enstitüleri, Üniversiteler açıyorlar. Ancak, bu geçici çözüm yolu aslında bunalımın daha da ağırlaşarak sürmesini sağlıyor. Liselerden birsey öğrenmeden çıkan öğrenciler Yay-Kur okullarına, Eğitim Enstitülerine tikabasa dolduruyorlar. Yay-Kur'u bitirenlerin ne iş yapacağı henüz bilinmiyor ama Eğitim Enstitülerini bitirenler orta dereceli okullarda öğretmen olarak görevlendiriliyorlar. Ve gereğince yetişmemiş insanın önlerine konan kötü eğitim programlarıyla el ele kendilerinden daha da bilgisiz insanlar "yetistirmeye" koyuluyorlar. Bu kısır döngü böylece ağırlaşarak sürüp gidiyor.

Burada bir noktanın altını çizmekte yarar var: Eğitim Enstitülerinden özellikle son yıllarda mezun olanlar gerçekten yetersizdirler. Bu durum vurgulanmasından alınanlar çıkabilir. Ancak, onlara söylenecek bir söz var: Suç, onlarda değil. Burjuvazinin bütünüyle sistemiz ve programsız olarak açtığı, yüksek okuldan çok liseye benzeren okullardan "yetmişmiş" çıktığı kimse iddia edemez.

Burjuvazi tepkilerden korunabilmek için açtığı Yay-Kur Yüksek Okullarının ve Eğitim Enstitülerinin öğretmen kadrolarını orta dereceli okullardan devliyor. Ama ne derleme! Kim faşistliğini bir iki torpille destekliyse geçiyor Yay-Kur'a, Eğitim Enstitülerine. Eskiden de bözuk olmakla birlikte MC iş başına geleli beri bu işiyden iyiyi her acıklı güldürmeye dönmüştü. Lisesinde, orta okulunda dersini okutmayanlar bile Yay-Kur Yüksek Okullarında, Eğitim Enstitülerinde öğretmenlik yapıyorlar. Hiç bir bilimsel çalışma yapmadan, hiç bir sinava girmeden, hiç bir hazırlık ve eğitim dönemi geçirmeden ülkenin orta dereceli okul öğretmenlerini yetistirmeye gidiyorlar. Peki, kendileri ne biliyorlar ki bu seçme gerici, faşist, çıkarıcı kişiler, öğrencilere ne öğretisler? Bir şey bildiklerini için de sarılıyorlar gerici sloganlar, çalıstıkları okulların duvarlarına kur başları asmaya, faşist propagandalar yapmaya. Bunda, başka nedenler yanında, "yaratılan güdüldü belki ayıplarımız örtülür" düşüncesi de önemli rol oynamaktadır. Bir yıl önce, çalıştığım öğretmen okulunda bunlardan biri, öğrencilerin okuduğu dersle ilgili sorularında her başı sıkıştırdığı faşist nutuklar atmaya, öğrencilere hakaretler etmeye pek düşküdü. Bu kişi -ve böyle nice-leri- şimdi bir Eğitim Enstitüsünde öğretmen yetistiyor. Ama ne "yetistirmeye"!

Ortaya çıkan durumu şöyle özetleyebiliriz: Burjuvazi bilim dışı kadro ve programı yüksek okullar açarak üniversite önündeki yığılmayı bir nebezaaltıp, politik baskılardan kurtulmaya denemektedir. Bu yolla açılan okulların eğitim yetersizliği, orta dereceli okul programlarının da yardunıyla bilgisiz insanlar yetistirmesini neden olmaktadır. Çoğu lise düzeyinde eğitim veren Eğitim Enstitülerini bitirenlerin ilk yıllarda genellikle köv, kasaba ortaokullarına, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki okullara atıldığını da düşünürsek, Üniversite önündeki yarılmaya işçi-köylü çocuklarının oldukça gerilerden başladıkları açtıkça görülmü. Yürütülen Yüksek Okul açma politikası, geniş halk kitlelerinin aleyhine bu durumu katmerleştirerek sürdürmektedir.

Yay-Kur'da, Eğitim Enstitülerinde okuyan öğrenciler ne yapmalı peki? Sorunun kesin çözümünü siyasal olmakla birlikte öğrencilerin bugünden yapacağı çalışmalar da vardır. Bunların başında öğrencilerin, bu okulların bilimsel temelleri dayalı hale getirilmesi için mücadeler etmeleri gerekmektedir. Bu mücadeler öyle boyutlarında olması gerektiği gibi, tek tek tüm derslerde de yürütülmelidir. Öğrenciler, A'yı, B'yi bilmeyen, sırf faşist, gerici, çıkarıcı oldukları için kendilerini okutmaya hak kazanmış kişilerle çağdaş bilimlerin sorularıyla sıkıştırma, burjuvazinin, Eğitim Enstitülerinde faşist adam yetistiren orta dereceli okullara öğretmen olarak gönderme eylemlerine sınıksı karşı durnalıdır.

Sorunun birinci yanı yenden biter gibi kurulan yüksek okulların, özellikle Eğitim Enstitülerinin faşistleştirilmesi girişimleridir ve bu ne yazık ki önemli ölçüde başarılıdır. İkinci yanı ise, bu okullardan başlayarak orta ve ilkokullara yayılan bilim dışlığın yarattığı kısır döngüdür. Bu soruların kesin çözüm ise işçi sınıfı iktidarının getirebileceği program ve uygulamayla olanaklıdır. Ancak, tüm ülkede uygulanan eğitimin eleştirilmesini yapmaktır, faşist ve bilim dışı gitide karşı durmak her yurtseverin, demokratın, sosyalistin görevidir. Önümüzdeki yıllar burjuvazinin, ülkeyi içine sürüklediği bunalım girdabından kurtulmak için sahneleneceği yedek numaraların boy göstermesini beklemelidir. Ama onları hiç bir güç yıkılıp gitmekten kurtarmayacaktır.

Zaferin ikinci yılında

VIETNAM KURTULUŞ

"Ho Amca'nın en seçkin yeğeni" Fam Van Dong 1906'da Vietnam'ın Güneyinde doğdu. 1925'ten bu yana, yarım yüzyıldır halkının devrimci mücahedeinde yer aldı. 1945 Ağustos devriminde Ulusal Kurtuluş Komitesi üyesi oldu. 1955'ten bu yana önce Vietnam Demokratik Cumhuriyeti Başbakan Yardımcısı, sonra Başbakan olarak görev yaptı. 1946 Fontainebleau, 1954 Cenevre ve 1955 Bandung Uluslararası Konferanslarında Vietnam heyetlerine başkanlık etti.

30 Nisan 1975'te Saygoun'dun düşmesi ile Vietnam halkının kurtuluş savaşını tarihsel bir zaferle sonuçlandırdı. Bu yiğithalk, işçi sınıfının öncülüğünde günümüzün en ileri teknolojiye sahip ABD emperyalizmine "yüzyilin tokadı"ni indirdi 30 Nisan 1975'te. Aradan 2 yıl geçti. Kuzey ve Güney diye emperyalizmin ikiye böldüğü ülke tek bir "Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti" oldu. Saygoun Ho Şi Min Kent adını aldı.

Kurtuluş savaşını böylece kazanan Vietnam yeni bir savaşa girişti. Güney'in emperyalist işgalden kurtarılması savaş sırasında yalnızca Kuzey'de sürdürülebilen sosyalist üretim, artık tüm ülkede yürürlüktedir. Tüm Vietnam bir yeniden-kuruluş mücadelesindedir. Ülkenin bu "teknik" birleşmesinden sonra artık sıra barış içinde yeni, sosyalist bir Vietnam kurmaya geldi. Başbakan Fam Van Dong'un Paris gezisi bu kuruluşta karşılaşılan sorunları çözmeyi amaçlıyor.

FRANSA İLE ÖZEL İLİŞKİLER

Fam Van Dong 1946'da da Fransa'ya gitmişti. O zamanki adıyla "Vietminh" heyetinin başkanı olarak Fontainebleau Konferansına katılmıştı. Fransa 1954'te Diem Bien Fu yenilgisi ile dış çöken ikinci emperyalist ülkeydi. Ne var ki "unutulması değil, aşılması gereken" o acılı dönemler geride kaldı. ABD emperyalizmi de dize geldi. Fam Van Dong başı dik bir halkın temsilcisi olarak eski sömürgeci ülkelere gidiyor, kompleksiz.

Fransız egemenliğinin geride bıraktığı bu kültürel birikim bugün de varlığını sürdürüyor Vietnam'da. Eğitim sistemi de Fransız etkilerini barındırıyor hâlâ. Fam Van Dong bu alanda Fransa'nın katkılarını araştırarak. Yeniden kuruluşta sanayinin gereksinimleri de görüşülen konular arasında. Özgür istemele, boyun eğmeden, sömürsüz. Özellikle petrol alanında Fransız teknolojisinden yararlanma isteği son kertede doğal.

Kendisine Fransa'nın Vietnam'ın eski bir sömürgecisi olduğunu anımsatan gazetecilere Başbakan Fam Van Dong şöyle diyor:

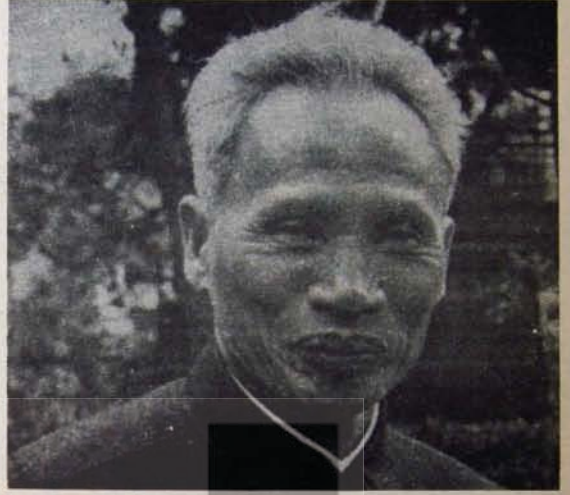
"Bunu en son unuttuk olan Vietnam halkıdır. Biz, işgale karşı kurtuluş savaşımızı verirken, bu savaştan keskinanlarında bile Fransız halkına düşman olmayı aklımızdan geçirmedik, onu düşman bellemedik. Düşmanımızı ayırdetmesini bildik hep.

Ve ABD saldırısı karşısında gösterdiğimiz direniş dünyaya tanıtın, uluslararası dayanışmayı sağlamada gerekli eylemleri başta işçi sınıfı olmak üzere tüm Fransız halkı düzenledi, etkin olarak destekledi. Demek ki asolan, halklarımızın dostluğu. Biz bu dostluğu hiç bir zaman unuttuk. Sosyalist ülkelerin yardımları gibi bu dostluğu katkılarını da büyük oldu zaferimizde. Şimdi bütün bunları aşmamız gerekiyor. Yeni bir noktadan yola çıkmamız gerekiyor. Bu kezim işte bu yeni yolda atılmış bir adımdır."

Özgür ve bağımsız Vietnam Başbakanı Fam Van Dong nasıl bir ülkeden geliyor? Kurtuluşundan 2 yıl sonra sosyalist Vietnam'ın somut sorunları neler? Kuzeyle güneyin yıllarca ayrı kalmış olması, birleşmede ne gibi güçlükler yaratıyor?

Bu konuda yüksek düzeyde bir Birleşmiş Milletler uzmanı olan Daniel Mandelbaum'un gözlem ve izlenimleri oldukça ilginç. Yeniden kuruluş için gerekli araç-gereç finansmanı konusunda bir inceleme yapan Mandelbaum beş yıl önce de Vietnam'a gitmiş, barajların bombardımanı konusundaki bir araştırma komisyonunun üyesi olarak.

Yanda , Mandelbaum'un CGT'nin yayın organı "La Vie Ouvriere"le söyleşisini özetleyerek sunuyoruz:

Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti Başbakanı Fam Van Dong

SAVAŞTAN BARIŞA

• Beş yıl önce görüşürkenizle bugünkü Vietnam arasında nasıl farklılıklar var?

• Hanoi'ye vardığımız ilk izlenimimiz acıyla karşı bir merhamet oldu. Buradan kalkarak herşey karşısında şiddetle duygulanıyordum. Gümrükçülerin, havaalanı görevlilerinin, pasaportu damgalayan polislin görünüşü, herşey, herşey, "normal" bir ülkede olduğunuzu gösteriyor size. Oysa aynı havaalanına 1972 de indirmişlerdi, bizi en yakın sığınacağı düşürmüşlerdi, çünkü hava alanını vardı.

• Gene de her adımda karşılaşılan savaş izleri var, değil mi?

• Size ters gelecek belki, ama hiç de değil. En azından Kuzeyde değil. Ne Hanoi'de, ne Hayfong'da yıkıntılara rastlamadım. Ne var ki, yeni yapılar da görmedim buralarda. Yaralar sarıldı, ama önceki aşamada kaldı. Çünkü savaş yalnızca yıkıma kalmıyor, her türlü ilerlemeyi de engelliyordu. Anımsamak

gerekir ki bu Vietnam'a, tüm 2. Dünya Savaşında kullanılan daha fazla bomba atılmıştı. Oyle ki, Vietnam Komünist Partisi kongresine sunduğu raporda Fam Van Dong halkı tüm çelik artıklarını düzenli olarak toplama çağınyordu, demir-çelik endüstrisinin gereksinimi için.

• Belirtmek gerekir ki siz hep Kuzeyde kaldınız değil mi?

GÜNEYİN SORUNLARI

• Evet, güney oldukça farklı. 17. enlem çevresi en yoğun biçimde bombalandı. Gözlemim şu: Taşrada hem çok düzenli ve yoğun bir etkinlik, hem de sürüp giden bir gerilik. İkel ve atıdan kalma yöntemlerle su çeken, su taşıyan kadinlan görmek mümkün örneğin, hâlâ.

• Şu son iki yılda yaşam düzeyini yükselten birşeyler yapıldı mı sizce?

• Genel bir değerendirme yapmak zor, ama önemli adımlar atıldığını görüldüm. Asıl önemli olan, geri gelen barış

Zaire'de çokuluslu şirketler

Yürüyüşün geçen sayısında Hüseyin Baş Zaire'deki gelişmeleri siyasal yönleriyle özetlemiştik. Peki "hür dünya" "Lumumba'nın halk savaşçılarından" ne istiyor? Emperyalizm Zaire'deki somut ekonomik çıkarları nelerdir? Bunları görelim kısaca:

Belçika egemenliğinde ülke ekonomisinin %70'ini denetleyen mali imparatorluk "La Societe Generale de Belgique" Yukarı Katanga Kömür Birliğinin 10 yıl önce millileştirilmesiyle en büyük kozunu elinden kaçırdı gibi oldu. Ne var ki yeni Zaire Şirketi Occamines'in yönetimi gene onun bir dalı olan SGM'e verildi. 1977 Şubat'ındaki bir düzenleme ile madenler veniden "Societe Generale de Belgique"nin denetimine geçti.

Sömürgeci dönem sürüp gidiyor. Çıkarılan bakırın 2/3'si brüt olarak Belçika'ya ihraç ediliyor. Manganez hâlâ Belçika BCKM tarafından çıkarılmakta. Sabahın kuzeyindeki zengin kalya yataklarında da Geomines adlı Belçika firmasının denetiminde. Zaire'nin dünyada birinci üretici olduğu elması ise De Beers grubu işletiyor.

Tanın'daki bütün üretim UNILEVER'in elinde. Bu ÇUŞ'un Zaire'de 4000 km.lik "özel yol"u var.

EMPERYALİZM YENİDEN GÜÇLENİYOR

1970'te Japonlar "Sodimiza" aracılarıyla bakır işletmeciliğine başladılar.

1976'da kurulan "Sominki" kalya üretimine yönelik, sermayesi Empain grubunun elinde. Petrol arama, çıkarma, işleme işleri ise Belçikalı, Japon ve Amerikan sermayelerinden oluşan bir konsorsiyumun elinde.

Bunlar yanında ayrıca önemli bir Fransız denetimi de söz konusu. Bir kamu kuruluşu olan BRGM'in 50 milyon franklık yeraltı yatırımı var örneğin. Elf Aquitaine, PUK da kendi alanlarında çalışıyorlar. "Çalışıyorlar" ama yatırım yapıyorlar. Emperyalizm stratejisi yatırım değil, "kapatma". Günün geldiğinde işletmek üzere el koyma. Dünya bakır fiyatları daha büyük kırlar sağlanyacak düzeye çıksın diye, Zaire'deki siya-

sal istikrar sağlansın diye "bekler" bu ÇUŞ'ler.

Bütün bu yapısal, sömürgeci bağlar bir yana. Mobutu'nun Zairesi 1975'ten bu yana 15 milyar Fransız franzına varan dış borçlarını da ödeyemez durumda. Emperyalist bankalar için yeni bir denetim ve müdahale olanağı.

İşte emperyalizmin saldırganlığının ekonomik dayanakları. İşte onun maşası Mobutu'nun işbirlikçiliğinin sonu. Ama yüzyılların karanlığıni ödeyerek Angola'da Mozambik'te parıldayan ışık, ulusal kurtuluşun ve sosyalizmin ışığı Zaire'yi de aydınlatacak ergeç. "Lumumba'nın halk savaşçıları" bunun için savaşıyor, emperyalizmin saldırganlığı bu ışığı boğmak için.

SAVAŞINDAN KURULUŞ SAVAŞINA. . .

ve güvenli, savaşın yokluğu. Ama Sarn Irmağ üzerindeki Nahoy köprüsünü yeniden kurulmuş görmek, gerçekten önemli bir şey. Ama bugün bu köprü yetersiz, ikincisi yapılıyor. Ülkenin yaşam düzeyi de bu köprü gibi. İlerleme var, ama her gün yeni gereksinimlerin karşılanması da gerekiyor.

• Birleştirme, çözdüklerinden daha fazla sorun mu getirdiyorsa, hiç değişim ilk zamanlar için?

• Evet, Güneyde herşey altüst edildi. Düşünün ki savaş sırasında 10 milyon insan yer değiştirdi. Amerikalılar bilimsel yöntemlerle bu nüfusu köylü köklerinden koparınayı denediler.

Buradaki sorun, Güneydeki nüfusun önemli bir kesiminde egemen kılan bir çeşit "yardım edilme" anlayışını değiştirmek oldu. Ayrıca kimyasal verimsizleştiricilerin iyice işlediği bir toprağı yeniden ekip ürün almak, Vietnamlıların "amerikan otu" dedikleri dikenleri söküp temizlemek gerekiyor. Bu zararlı ot müthiş bir biçimde çoğalıp yayılıyor, toprağı da verimsizleştiriyor. Öyle bir duruma gelindi ki, eskiden Vietnam'ın tahıl ambarı olan Güney, bugün, ülkenin yoksul kesimi olan Kuzey'in besin yardımına gereksinime duyuyor.

GÜNCEL GÖREV: BESLENME

• Birleşik yeni devletin öncelikleri neler?

• Yapılan seçimlerde amaç kısa ve uzun dönemleri bağdaştırmak, aralardan da denge kurmak: İlk öncelik tarımda, daha iyi bir beslenme ve köylülerin yaşam düzeylerini iyileştirme amacıyla. İkinci öncelik, tarımsal üretime bağlı hafif sanayinin geliştirilmesi. Ve üçüncü sırada olarak ağır sanayi.

• Vietnam bu yolda salt kendi çabalarıyla yetinebilir mi?

• Gerekirse evet, ama bu, şimdiye dek zaten insanlık dışı sıkıntılar çekmiş olan bir bakıtan yeniden büyük özveriler beklemek olurdu. Gerçi sosyalist ülkeler

...Ve artık sığınaklara inmeyen Vietnamlı çocuklar

Vietnam'a çok büyük yardımlarıyorlar, ama Vietnamlılar uluslararası ilişkilerini çok yönlü geliştirmek istiyorlar. Çok haklı olarak şöyle diyorlar: "Ülkemizin yıkılmasında en ileri teknolojiye karşı eğilimimiz yok, ülkemizi yeniden kurarken de gene en ileri teknolojiyi kullanmak istiyoruz."

• Dolayısıyla, Fransa'nın oynayacağı bir rol var mı?

• Elbette, hatta diyebilirim ki Fransa'nın rolü, eski bir sömürgeci olmanın sorumluluğu ile özellikle oynanmalıdır. Vietnam'ın bugününden biraz da o sorumludur çünkü. Ayrıca İsveç, Federal Almanya, Japonya gibi pek çok ülke Vietnam'la ekonomik anlaşmalar için görüşmeler yapıyor. Tarihsel nedenlerle de Fransa ile işbirliği isteği ağır basabilir.

• Kamuoyu bu alanda nasıl bir görüşe yerine getirebilir?

• Savaş sırasında dünya kamuoyu bu insanlık dışı savaşa karşı harekete geçmişti. Aynı kamuoyu, Vietnam'ın bugünkü seriliğinin nedeni olan ülkeleri etkin biçimde yardım etmeye zorlayabilir, kalkınmasını rayına oturtacak önemde bir yardım.

Arjantin:

Faşizm ölüm kusuyor

1978 Dünya Kupası futbol maçlarının yapılacağı Arjantin'de kan gövdeyi götürüyor. Faşist cinayetler ve şiddet en yoğun biçimde uygulanıyor. Tutuklamalar, adam kaçırmalar, kayıplar, suikastlar, çatışmalar, siyasal ödümler birbirini izliyor, görülmemiş boyutlarda. Siyasal ve sendikala tutuklu sayısı 6500'ü geçiyor. "Kayıp"ların sayısı, resmi hiç bir haber olmadığı için kesinlikle bilinmiyor, ama binlerce. Tutukluluk koşulları çığdı, işkence hergün uygulanan bir araç.

İNSAN HAKLARI? NEYİMİZ?

Kitleleri kazanamayınca (Peronizmin izleri ve de özellikle demokratik güçlerin direnişi sonucu) şiddet ve baskıya daha da artırmakta görüyor çareyi faşizm. Ama iktidardaki generaller aynı görüşte birleşmiyor.

Mart 1976 darbesiyle işbaşına gelen General Videla, bir yılı aşkındır bu şiddet politikasını uyguluyor ama faşizm kana doymuyor. Kan kırıntıları ve içinde büyük iç çevrelerinin de bulunduğu yeni oyunlar oynanıyor, daha büyük kıyımlar hazırlanıyor. Bütün bu cinayetlerin tezgahlayıcısı Videla'yı "ilimli" bulan daha sağcı Generaller onu alaşağı etmenin yollarını arıyorlar. Daha köklü bir "soykırım" (genocide) düzenlemek için ortam hazırlıyorlar. Arjantin İnsan Hakları Komisyonu İspanya'da yayınlanan "Bir Soykırım Duruşması" adlı kitabında bu insanlık dışı faşist baskı ve uygulamaların içyüzünü ayrıntılarıyla sergiliyor.

PİNOCHET'ÇİLER SAHNEDE

Bugünkü Başkan Videla'yı "ilimli" bulan Generallerin tek ortak noktası var aslında: "Gerillanın kökünü kazımak." İktidardaki askerî şefler, anavası bir düzene dönüş söz konusu olunca hemen farklı düşünüyorlar, hatta birbirlerine karşı çıkıyorlar.

Özellikle kara kuvvetlerindeki askerler, normal bir rejime dönüşü sağlama amacıyla ülkenin siyasal kuruluşlarıyla bir diyalog kurulmasından yanalar. Deniz ve hava kuvvetlerinden gelenlerse baskı ve terörün daha da yoğunlaştırılmasından yana. Bunlara göre ülkede bir "iç savaş hali" vardır. Bunlara, örnek aldıkları şefin adından ötürü Pinochet'çiler deniyor. Askeri baskı ve terör uygulaması yanında, ayrıca her türlü güvence, dokunulmazlık, silah ve maddi olanaklarla besledikleri ünlü Arjantin antikomünist Birliğini de kullanıyorlar. Bu faşist örgütün militanları, her türlü diktatörlüğün gerçek ya da varsayılan düşmanlarını öldürmede birbirleriyle yarış ediyorlar.

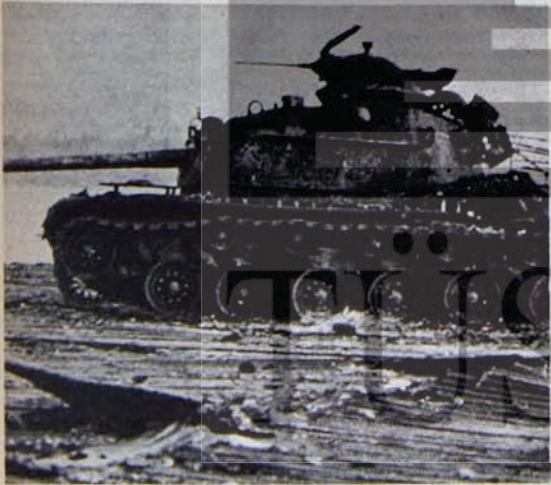
Ölağanüstü yetkilerle donatılan bölgesel komutanlar da baskıyı kurumsallaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

BASKIYA KARŞI İNSAN HAKLARINI SAVUNMA

Bu durum karşısında, baskıya karşı İnsan Hakları İçin Savaş, bir AKP yöneticisinin deyimleriyle "güncel görev" olmuştur. Bu "öncelikli sorun" için bir "İnsan Haklarını Savunma Daimi Meclisi" kuruldu. Bu Meclis, her siyasal güçten, temsilcileri, çok sayıda din adamını, her eğitimden kişileri içeriyor. Zor ve tehlikeli bir ortamda, güvensizliğin rahat-sız ve tehdit ettiği bütün toplum kesimlerini sükkülyebileceği güçlü ve sürekli bir harekete katmayı amaçlıyor.

Ülkenin bütün demokratik güçleri yanında Arjantin Komünist Partisi de bu mücadelede yer alıyor. Eğer halkın, çalışanların baskısı olmazsa ordunun en gerici kesimleri yeni bir faşist darbe daha düzenleyebilirler. Oysa silahlı kuvvetler içindeki sivil güçlerle işbirliği eğilimine destek olmak gerekir.

Ancak demokratik güçlerin de katılacağı bir hükümetler ki Arjantin yavaş da olsa bir anayasal düzenin yoluna girebilir.

Soygun yakınlarında, paslanmaya terk edilmiş bir Amerikan tankı...

DÜNÜN GERÇEKLERİ VE BUGÜNÜN YANLIŞLARI

"HER KİM Kİ SINIFSAZ OLMAYAN
POLİTİKADAN VE SINIFSAZ OLMAYAN
SOSYALİZMDEN SÖZ EDİYOR, O KİŞİ
ALINIP BİR KAFESE KONULMALI VE
AVUSTURALYA KANGURUSU YA DA
ONA BENZER BİR MAHLUKUN YANINDA
SERGİLENMELİDİR." (V.I. LENİN)

5 Mayıs, Karl Marx'ın doğum günü. Büyük düşünür, bilimsel sosyalist öğretinin kurucusu ve örgütlenme-eylem adamı Karl Marks, 5 Mayıs 1818'de doğmuştu.

Marks'ın doktrinini bir utopya olarak görenler oldu. Günümüzün koşullarında, Marks'ın artık "eskimiş" olduğunu iddia edenler oldu. Bilimsel sosyalizmin en önemli yanlarından biri olan, öğretinin tarihsel süreç içindeki bütünlüğünü bozabilme amacıyla Engels'i, ya da çoğunlukla Lenin'i Marks'ın karşısına çıkarırlar oldu. Bugün yine var. Bütün burjuva tarihçileri de "sosyolog"ları, "Marksolog"ları bu işle uğraşıyorlar. Leninizm olmadan Marksizmin güdük kalacağını, Marks'tan koparılmış bir Leninizmin "daha kolay karalanabileceğini" hesapladıkları için böyle yapıyorlar. Marksizmin, Leninizmle birlikte bir bütün oluşturduğunu sürekli olarak gözlerden kaçırmaya çalışıyorlar.

BİLİMSEL SOSYALİZMİN BÜTÜNLÜĞÜ

Marks'ı ve Marksizmi, Leninizm olmadan değerlendirmek mümkün değil. Aynı şekilde, Marks'ı ve Marksizmi yeterince tanımadan, Leninizmi anlamak mümkün değil. Bugün dünyanın her köşesinde, sosyalizmin zaferi için uğraş verenerler, bu bütünlüğü gereğince değerlendirmeye ve savunma durumundalar.

Yapıyorlar da, Sosyalist mücadelenin başarısının, örgütsel birlikten geçtiğini, örgütsel birliğin de ancak ideolojik birlik temeli üzerinde sağlanabileceğini bilenenler, bilimsel sosyalist ideolojinin bu bütünlüğünü, Marks-Engels ve Lenin'in düşünce ve eylemlerindeki bu kopmazlığı sürekli olarak vurguluyorlar. Sosyalist pratik, dünyanın her yerinde, bu ideolojik birlik ve tutarlılık temeli üzerinde gelişiyor.

MARKS'İ DİĞERLERİNDEN AYIRAN

Önce, bilimsel sosyalizmin kurucusunun niçin Marks olduğu üzerinde düşünmek gerek.

Gerekçe, Marks'ın "deha"si değil yalnızca. Gerekçe, Marks'ın "çağın peygamberi" olması dadeğil. Marks'ın bilimsel sosyalizmin kurucusu olmasının gerekçesi başka yerde aranmalı.

Hiç kimse, yaşadığı dönemin nesnel koşullarından bağımsız olarak ve onların üzerinde kalarak ileriyi göremez. Birincisi, bu. Marks'ın düşünceleri, yaşadığı toplumun, kapitalist toplumun somut sonuçlarının ürünü idi. Birçok kişi aynı koşullarda yaşadı. Aynı koşullar içinde yaşadığı sosyalizmin şu ya da bu türden utopik (hayali-bilim dışı) biçimlerini savundu. Niçin bunların arasında Marks bilimsel sosyalist öğretiyi ulaştı?

Başlıca iki neden var: Birincisi, Marks'ın, kapitalist toplumun bütün olgularını, birbirinden ayrı ve kopuk gibi görünen bütün olguların sistematik bir bütününe içine oturtabilmesi. Bu Marks'ın kişisel yeteneği ile ilgili. Bunu, Marks'ın bir birey olarak üstün bir kuramci oluşuna borçluyuz.

İkinci neden daha önemli: Marks'ın öğretisi, diğer utopyacı sosyalist öğretiler gibi, bir kez kalıp olarak formüle edildikten sonra o kalıbı yıllarca ve aynen koruyan, hiç değişmeyen bir öğreti değildi. Sürekli gelişen yeni olgular ve deneylerle zenginleşen bir öğreti idi Marks'ın öğretisi.

BİLİMSEL ÖĞRETİ VE DENEYLER

Marks'ın öğretisi bu niteliği nasıl kazanabildi? Temelde bir tek neden var: *Marks, kapitalist toplumun analizini sınıf mücadelesi olgusu ile bütünlenmiş olarak geliştirdi, zenginleşti. Çeşitli ülkelerdeki sınıf mücadelelerinin getirdiği her deney, her somut olgu, Marksizme yeni bir boyut kazandırdı. Bir başka deyişle öğretisi, "büyük fikir"lerle, masa başında aklı gelen buluşlarla değil, somut gerçeklerle ve bu gerçeklerin değerlendirilmesiyse besleniyordu. Gerçeklerle, yeni gerçeklerle beslenen her teori gelişir. Marksizm de böyle gelişti. Bizat Marks ve Engels'in yaşadıkları dönem içinde gelişti. Daha sonra, Marks'ın öğretilerini izleyen devrimcilerin karşılaştıkları deneylerle gelişti. Zenginleşti. Bilimsel sosyalizmin bilimselliği buradan gelişti.*

İŞÇİ SINIFININ PARTİSİ

Marks, peygamber değildi. Peygamberlerin, çok çok değişik koşulların olgularını önceden görebildikleri söylenir. Bu anlamda Marks, peygamber değildi. Eldeki mevcut koşullardan harekete, belirli bir dönem sonrası koşullarını ve olgularını görebiliyordu. Marks'ın öngörülerini bunun için, yani peygamberce değil, bilimsel olduğu için düşünmek doğrudur. Bugün de bütünlüyle doğrulanıyor.

Bir parti kavramı var. Yıllar sonra Lenin'in geliştirdiği, daha somut bir içerik kazandırdığı ve pratikte kullanarak yığınları devrime götürdüğü kavram.

Daha Marks zamanında netliğe kavuşmaya başlayan bu kavram. Niçin ve nasıl? Çünkü Marks zamanında da (burjuva devrimleri dönemi) proletaryanın ayrı bir parti içinde örgütlenmesinin "gereksiz" ya da "zamanlı" olduğunu söyleyenler var. Bunlar, burjuva devrimlerinde, işçi sınıfının yanı sıra yürümeye zorladığı liberaler-demokratlar. Parti kavramı ve zorunluluğu, bu sınıf mücadelelerinde, bu kesimlere karşı verilen ideolojik mücadele ile gelişti, netleşti. Marks şöyle diyor:

"Alman işçileri, sınıf çıkarılarının neler olduğunu kâfalarında netleştirerek, nihai zafere ulaşmak için elerinden geleni yapmalıdırlar. Bunun için de mümkün olan en kısa sürede bağımsız partilerinde yer almalı, proletaryanın ayrı bir parti oluşturulmaması yolunda demokratik küçük burjuvazinin iki yüzü laflarına bir an için bile olsa kulak asmamalıdırlar." (Komünistler Birliği Merkez Komitesi'nde verilen söylev'den)

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ

Bir proletarya diktatörlüğü kavramı var. Marks'ın masa başında oturup bulunduğu bir kavram değil bu. Tüm dünyadaki sosyalistlerin el kitabı, sosyalist hareketin en güçlü belgesi olan "Manifesto" yazıldığında henüz bu kavram yok ortada.

Bu da sınıf mücadelelerinin getirdiği deneylerle ortaya çıkıyor. Hangi deneyler? Lenin'in anlatımları ile, 1848'lerde, Fransa'da sınıf mücadelesi alabildiğine kızıştırdığı "liberal burjuvazinin, herhangi bir türden gerici kerkterden korktuğundan yüzlerce kat daha fazla proletaryanın bağımsızlığından korktuğu" ortaya çıkıyor. Proletarya, cumhuriyetçi-liberal burjuvazi tarafından kursunlandırılmaya ortaya çıkıyor. Bu deneyler sonucunda ilk kez "Fransa'da Sınıf Mücadeleleri"nden geçiyor proletarya diktatörlüğü kavramı. Daha sonra kavram içerik kazanıyor. Yine somut olaylarla, sınıf mücadeleleriyle. 1871 Paris Komünü, proletarya diktatörlüğüne, gerek pratik gerekse teorik olarak çağın en kapsamlı içeriğini kazandırdı. Marksist devlet teorisi bu temel üzerine gelişiyor. Bu temel üzerine Lenin'in "Devlet ve İhtilal" ile zenginleşiyor.

DÜN VE BUGÜN

Marks'ın, yoldaşı Engels ile birlikte bilimsel sosyalizme kazandırdıkları verilecek başka somut örnekler de var elbette. Ancak doğumunun 159. yıldönümü Marks'ın anarken, hatırlayacağımız önemli başka noktalar da var.

Örneğin "proletaryanın bağımsız örgütlenmesi" meselesi. Marks, ahıtında görüldüğü gibi, proletaryanın ayrı ve bağımsız örgütlenme zorunluluğunu 1800'lerde ortaya koydu. Ama "mesele" burada kapanmadı. Burjuvazi ve küçük burjuvazi, işçi sınıfı hareketinin karşısına günümüzde de tuhaf "anakronizmalar" ile çıkar. Daha açığı şöyle: 1800'lerde "proletaryanın ayrı ve bağımsız örgütlenmesi" gerektiğini savunan Parisli burjuva demokrata, peruğu ve bastonu olmasa, aynı gerekçeleri ileri sürmeye bile 1977'nin Türkiye'sinde de bulabilirsiniz. Söylenen yine ayndır: "Bu dönemde ayrıca örgütlenmenin gereği yok."

1900'ler başının kuruyucu menşeviklerini, kalın paltoları ve monokolleri ile olmasa bile başka bir kilitte işçi sınıfını burjuvazinin peşine takmayı savunurken görürsünüz 1977 Türkiye'sinde.

Marksizmin, bilimsel sosyalizmin öğreticiliği ve yararlılığı burada. Bilimsel sosyalizmin temel ilkelerinin dünyanın her yerinde ve her zaman bir referans kaynağı olabilmesinin gerekçesi de burada. Aradan yıllar da geçse, sosyalist hareket, dünün yanlışlarını bugün de savunanları yenererek gelişir. Sosyalist hareket, yuzyıllık yanlışları başka kilitlerde savunanları mahkum ederek yoluna devam eder.

Marksizm-Leninizm; Marks-Engels ve Lenin'in kendi zamanlarında savunulan yanlışları bugün başka kilitlerde savunanların yenilmesinde en güçlü silahtır oluşturuyor.

BİLMECE BİLDİRMECE, BOŞ YERLERİ DOLDURMACA

Kitabın adı "İşçi Marşları". Yayımlayan : Konuk Yayınları. Basıldığı yer : İstanbul. Baskı tarihi: Nisan 1977. Renkli kağıda çok renkli olarak basılmış, desenlerle süslenmiş seksen sayfa. Yirmi dokuz marş ve türkü sözü ile bir marş notaları. Bir de önsöz.

Kitaptaki marş sözlerinin üçüncüsü "İleri İşçiler". İtalyan işçi sınıfının dünyaca bilinen marşlarından biri. Son bir iki yıldır ülkemizde pek çok toplantıda, kitle gösterilerinde, yürüyüşlerde söylenmiş; müziği de sözleri de bir çok insanın belleğine yerleşmiş bir marş. Kitapta şöyle yazılı:

"İleri işçiler,
(.....) ileri!
(.....) bayrağımız
Sınırlar aşiyor."

Allah allah! Çok dalgın bir dizgiçle, ondan da dalgın bir düzelticinin atlaması mı dersiniz? sayfayı çevirelim: Avusturya işçi marsı. Türkiye'de 65'lerden beri biliniyor. On yıldır çok sevilen, çok söylenen bir mars. Sözlerini kitapta şöyle okuyoruz:

"Anamız amele sınıfıdır,
Yurdumuzdur bütün cihandır bizim.
Hazırladık son (.....) kavgayı
Başta bayrağımız (.....)"

Bayrağımı yükselt, daha yükselt, yükselt bayrağı yukarı
Bugüne vuralım, yarını kuralım, kaldıralım (.....)ları!"
Kitabın başındaki önsözde "İşçi şarkılarında, işçilerin ve emekçilerin açık ve kesin istemleri yer alır" deniliyordu. "Açık ve kesin istemlerin" nasıl "açık ve kesin olarak yer alacağını öğrenmiş oluyoruz böylece.
Daha sonra, "İşçinin Alın Teri" başlıklı bir marş;

"Korku nedir bilmeyiz biz
Patronun (.....)dan)
İşçiyiz (.....)
Mezarını kazacak"

Aynı önsözde, işçi şarkılarının nasıl söylenmesi gerektiği anlatılırken "Şarkının sözleri her an, tek tek her dinlecinin anlayacağı açıklıkla söylenmelidir" diye vurgulanıyordu Demek ki, böyle söylenince anlamayan kalmıyor.

Türkiye'de her sosyalistin, denebilirse sosyalizmi öğrenmeden önce öğrendiği bir türkü vardır: "Jandarma". Bakalım o nasıl bir şeymiş:

"Ay işiği jandarmanın
Singsününü yakıyor
Mahpus (.....) pencereden
Jandarmaya bakıyor."
Devam edelim:
"(.....)lerin) yarın sana
Ananı (.....) der."
Otosansür bir kez başladı mı, nerede duracağı belli olmuyor:
"Anan, karın, çocukların
Köyünde aç kaldılar
Ne Allah'tan bir umut var
Ne (.....)ten) yardım"

Örnekleri çoğaltmanın anlamı yok. Ama bu kıssadan bir hisse çıkarmak gerek: Siz siz olun, öyle marş falan söylerken, "yoldaş", "sınıf", "zabit", "kursun", "hükümet", "mürşit" gibi sözleri sakın ağzınızdan kaçırmayın.

Ayrıca, bir yurttaşın kitapçada bu kitabı karıştırırken dediği gibi, "o boşlukları CHP iktidara geldiği zaman dolduracaklar" nasıl olsa.

TRT'DE CIA

TRT ekranlarında CIA dizi programının gösterilmesi çeşitli değerlendirmelere yol açtı. En azından, çeyrek yüzyıldan fazladır demokratik güçlerin kimselere benimsetemediği bazı çıplak gerçekler bizzat CIA yetkililerince uluorta açıklandı. Kendi ulusunun çıkarlarını savunmaktan başka erdemi ve suçu olmayan Musaddik'in alaşağı edilmesinden Pinochet'nin işbaşına getirilmesine dek CIA'nın nerelerde görev aldığı bir de TRT ekranlarında dile getirildi.

Bunlartutarı demokratlar, hele bilimsel sosyalistler için yeni öğrenilen şeyler olmadı. CIA'nın "uçbuçuk adamıyla" iktidar değiştirdiği, binbir yöntemle adamlar satın aldığı, öğrenci ve gençlik eylemlerinde kıskırtıcı ajanlar kullandığı vb. bilinen şeylerdi. Bütün bunların gene de TRT'den milyonlara söylenmesi yararlı oldu. Arkasında yatan niyetler ne olursa olsun.

Evet, bu niyetler neydi ki? Önce CIA neden bu tür bir programın hazırlanmasına yardımcı olmuştu? Sonra neden MC TRT'si bu filmi yayınlamıştı? MC ambargo dolayısıyla ABD'yi köşeye mi sıkıstırıyordu? "İcimizdeki kurt"un ekranlarımıza gelmesi hiç de öyle Amerikan aleyhtan bir olay değil miydi yoksa? TRT zaten herkesin bildiği bu bayat gerçekleri sunmakla aslında seçim öncesinde bir antikomünist kampanyaya ortam hazırlıyordu mu? Durup dururken KGB'yi ekranlara getirmek biraz çığır bir Sovyet düşmanlığı olmaz mıydı?

Türkiye'de kafalara takılan bu ve benzeri sorular başka ülkelerde de yanıt aradı. "L'Humanite" yazarı Jacques Arnault Venezuela Cumhuriyet başkanı Carlos Andres Perez'le yaptığı uzun görüşmede kendisine bu konuda bir soru sordu. Soru ve Venezuela Cumhurbaşkanı'nın yanıtı şöyle:

● Son zamanlarda, CIA'nın "açıklama"larına dayanan The New York Times gazetesi, içerinde sizin de bulunduğunuz birçok devlet adasını "kuşkuflu" gösteren yayınlı yaptı. Sıze bu, geçmi-

şi ilgilendiren bir aşırı ahlaklılık gösterisi değil midir, daha doğrusu, bu "açıklama"ların seçmeli niteliğini gözönüne alırsak, bu, bugün kullanılan bir siyasal müdahale aracı değil midir?

● Watergate skandalının acıklı ve sıkıntılı aşamalarında tanık olduğumuz gelişme, Amerikan yönetiminin ahlaklılaştırılması süreci, demokrasinin kendi kendini düzeltme yeteneğinin en güzel örneğidir. Ne var ki, değinilmesi, belirtilmesi gereken bu düzeltme, ölçsüz, keyfi ve gayri ahlaklı bir kullanıma yöneltildi. Kitle iletişim araçlarının gücü bu yönde kullanıldı. Amaç: Çokuluslu girişimlerin çıkarlarıyla uyumayan hükümetlerin prestijlerini olumsuz yönde etkilemek, saygınlıklarını kaybettirmek ve -neden olmasın?- istikrarlarını bozmak... Benim doğrudan doğruya ve şahsen karıştırıldığım işe gelince, bu sorun memnuniyet verici bir yolla çözüme bağlandı. Başkan Carter, açık ve somut bir biçimde, Venezuela Başkanını ahlaklı yünden safdışı etmeyi amaçlayan bu temelsiz suçlamaları kesin olarak yalanladı."

KISSADAN HİSSE

Venezuela Cumhurbaşkanı'nın sözlü diplomatik nezaket kurallarından ay olarak değerlendirilirse en az iki yan ile bir de doğru gözlemi yansıtıyor. Yıllıkların ilki, demokrasilerin (tabii "hür" demokrasilerin) kendi kendileri düzeltme yeteneği üstüne. İkincisi, Carter'in sözlerini gerçeğin kendisi diye mak. Bunun böyle olmadığı, bizzat Watergate konusunda "Başkan" Nixon'u gerçekleri söylememesi.

Bununla birlikte Venezuela Başka Peres bir yerde doğruyu söylüyor: AB ve CIA'yı çokuluslu girişimlerin araçlarıdır ve onların çıkarlarına azıcık te düşen herkesi, her hükümeti her türlü yasa ve ahlak kuralını çiğneyerek alaşağı etmek isterler. Her yola başvururlar.

2. SAYISI ÇIKTI

**BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
için**

GÖREV

SOSYALİZM BAYRAĞINI MECLİSE DİKELİM

YORUYUŞ
HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ

Sahibi:	ABONE KOŞULLARI:
Nihat SARGIN	Yıllık: 200 TL
Genel Yayın Yönetmeni:	6 Aylık: 100 TL
Osman SAKALSIZ	POSTA ÇEKİ: YORUYUŞ Dergisi 100234
Yazı İşleri Müdürü:	
Metin CULHAOĞLU	İLAN KOŞULLARI:
Teknik Sekreter:	Arka Kapak (Renkli) : 15 000 TL
Bülent AKRAMLI	Arka Kapak (Siyah Beyaz) : 12 000 TL
	İç sayfalarda situn santim! : 40 TL
	Yayın İlanları % 50 indirilmiştir.
YÖNETİM:	
Konur Sok. 15/8 Kızılay	
ANKARA Tel: 374581	
İSTANBUL BÜROSÜ:	
Piyerloti Cad. 21/1 Cemberlitas	
İSTANBUL Tel: 263567	
	BASKI: Dally News Web-Ofset Testleri
	KAPAK: ÇAĞDAŞ GRAFİK

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ GENEL BAŞKANI BEHİCE BORAN'IN İŞÇİ SINIFININ BİRLİK VE DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIS DOLAYISIYLA VERDİĞİ DEMECİ OKURLARIMIZA SUNUYORUZ:

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ÖZÜNDE ENTERNASYONALDİR

Bir Mayıs, farklı aşamalarda dünya ülkeleri işçi sınıflarının sömürden kurtulma, kapitalizmden sosyalizme geçme ve sosyalizmi geliştirme yolunda verdikleri ortak mücadelevi ve oluşturdukları dayanışmayı, kısaca, işçi sınıfı enternasyonalizmini simgeleyen gündür. Bir Mayıs'ın işçi sınıfı bayramı olmasının anlamı budur.

Günümüz koşullarında, işçi sınıfı enternasyonalizmi anlayışı içinde yürütülen bu mücadele, dünya barışı için, uluslararası ilişkilerin yumuşatılması ve demokratikleştirilmesi için mücadelevi de içerir. Uluslararası barış, yumaşma, yani detant ve demokratikleşme dünya işçi sınıfı hareketinin güncel hedefleridir. Ama hemen belirtelim ki, barış, yumuşama ve demokratikleşme, uluslararası ve ulusal düzeyde sınıf mücadelesinin ortadan kalkması veya zayıflaması demek değildir; teatine, dünya işçi sınıfı hareketinin en elverişli koşullarda geliştirilmesinin sağlanmasıdır.

Yine günümüz koşullarında, dünya işçi sınıfı hareketinin dayanışması ve birliği - işçi sınıfı enternasyonalizmi- emperyalizme bağlı her ülkelerdeki ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleriyle de dayanışmayı ve birlikteliği içerir. Çünkü bu hareketler dünya devrimci hareketinin bir parçasıdır; çünkü işçi sınıfı, uluslararası ve ulusal düzeyde her türlü sömürü ve baskıya karşıdır; çünkü işçi sınıfı, tüm sömürülen ve ezilen emekçi sınıfların olduğu kadar, tüm sömürülen ve ezilen ulusların ve halkların da savunucusudur; kendi kurtuluşu ile birlikte onların da kurtuluşunu sağlayacak öncü, temel güçtür.

Dünyadaki emperyalizme bağımlı geri ülkelerin ulusal kurtuluş hareketlerine baktığımız zaman görürüz ki, kalıcı, sağlam bir bağımsızlığa kavuşan ülkeler, ulusal bağımsızlık mücadelesini, işçi sınıfının sosyalizm hedefine yönelik mücadelesi öncülüğünde yürüten ve onunla bütünleştiren; bağımsızlıklarına kavuştuktan sonra da sosyalizme yönelen ülkelerdir. Bunu başaramayan ülkeler görünürde göreceli bir siyasal bağımsızlık elde etseler de, emperyalist-kapitalist dünya ilişkileri ağına takılı kaldıklarından bu dünyaya bağımsızlıkları sürmekte, emperyalizmin sömürü ve baskısından kurtulamamakta, toplumsal kurtuluşa kavuşamamaktadırlar. Özünde demokratik olan bu hareketler demokrasiyi de gerçekleştirememekte, geliştirememektedirler. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin bütünlüğü bu nesnel gerçeklerden doğmaktadır.

İşçi sınıfı hareketi özünde enternasyonalidir. Tüm kapitalist ülkelerin işçi sınıfları aynı sınıfa, kendilerini sömüren sennaye sınıfına, burjuvaziye karşı mücadele içindedirler ve hepsinin mücadelesinin hedefi bu sömürden kurtulmak, burjuvazinin ekonomik ve politik egemenliğine son vermek. Sosyalist ülkelerin işçi sınıfları da, sosyalist dünya sistemi içinde bütünleşerek, dünya burjuvazisine, uluslararası sennayeye, onun sömürü ve egemenliğine, dünya devrimci hareketini bastırma ve engelleme girişimlerine karşı mücadele vermektedir. İşçi sınıfı sömüren bir sınıf olmadığı için, çeşitli kapitalist ülkelerin işçi sınıfları arasında ve bunlarla sosyalist ülkelerin işçi sınıfları arasında bir çıkar çatışması, uzlaşma çelişkileri yoktur. Dünya işçi sınıfı hareketinin bütünlüğü ve enternasyonalizmi de bu nesnel gerçekten doğmaktadır.

Ülkelerin işçi sınıfları bu nesnel bütünlüğü ve enternasyonalizmin bilincindedirler ve nesnel duruma yetinmeyip, özel-subjektif düzeyde de işçi sınıfı enternasyonalizmini geliştirmek ve güçlendirmek görevini yerine getirirler. Kapitalizm bir dünya sistemidir. Sennaye ulusal sınırlar tanımaz. Kapitalist ülkelerin burjuva sınıfları, aralarındaki çıkar çekişmelerine ve rekabete rağmen, gerektiğinde ortak çıkarları doğrultusunda işbirliğine girerler, yer yer bütünleşmeye -entegrasyona- yönelirler. Hele dünya sosyalist sistemine ve işçi sınıfı hareketine, ulusal bağımsızlık mücadelesine karşı birleşmekte, aralarındaki çekişmeleri daha kolayca arka plana itip, daha kolayca işbirliği ederler.

Bu durumda, işçi sınıfı enternasyonalizmini güçlendirmek, uluslararası sennaye karşısına uluslararası işçi sınıfı dayanışması ve birliğiyle çıkmak daha da ivedilik ve zorunluluk kazanmaktadır.

Tüm ülkelerin işçi sınıfı hareketleri gibi Türkiye işçi sınıfı hareketi de dünya çapındaki bu mücadelenin yükselen çizgisini ve dünyanın kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci içindedir. Türkiye işçi sınıfı hareketi dünya işçi sınıfı hareketinin dayanışması ve birliğinin bilincindedir. Bunun da bilincindedir ki, işçi sınıfı hareketinin uluslararası niteliği bu hareketin her ülkedeki ulusal niteliğini reddetmez, dışlamaz. Tam tersine, dünya işçi sınıfı hareketine katkıda bulunabilmenin temel şartı, her işçi sınıfının kendi ülkesinde güçlü olmasına: politik, ideolojik ve ekonomik mücadelesini geliştirip, yükselmesine; diğer emekçi sınıflarla ittifaklar oluşturup tüm ilerici, demokratik

yurtsever güçlerin dayanışması ve birliğini işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleştirmesine bağlıdır. Tüm sömürülen, ezilen kitlelerin; demokratik hak ve özgürlüklerin; ulusal bağımsızlık ve çıkarların güçlü, tutarlı, yılmaz savunucusu işçi sınıfıdır. Egemen sennaye sınıfları, büyük burjuvazi, ulusal çıkarlar ve milliyetçilik maskesi altında kendi sınıfsal çıkarlarını gözetir ve korur. Bunun için de sınıfsal hesapları uğruna ulusal bağımsızlık, ulusal ememenlik ve çıkarlardan ödün verirler, emperyalizmle işbirliğine girerler. İşçi sınıfı ise kâr peşinde değildir; emperyalizmle, yabancı sennayeye ile paylaşacak çıkarları yoktur. İşçi sınıfının amacı yabancı ve yerli sennaye sömürsünden, baskılarından kurtulmaktır. Bu çifte sömürü ve baskılar kalktığında, tam bağımsızlık gerçekleşecek, tüm sömürülen, ezilen halk kitleleri özgürlüğü, insanca bir düzene kavuşacaktır. Bunun için işçi sınıfı gerçek yurtseverdir; yurtseverlik işçi sınıfının başta gelen temel niteliklerinden biridir.

İşte Türkiye İşçi Partisi, bu enternasyonalizm ve yurtseverlik bilinci ve bu bilincin verdiği mücadele azmi içinde 1 Mayıs 1975 günü kuruktu. Bugün de aynı bilincle 1 Mayıs işçi bayramını ve Partimizin ikinci kuruluş yıldönümünü kutluyoruz. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelemizi tüm engelleri aşıya tüm gücümüzle sürdüreceğimize andıçıyoruz.

Yaşasın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelemiz!

Yaşasın işçi sınıfımız, emekçi halkımız!
Yaşasın işçi sınıfı enternasyonalizmi!
Selam dünyanın ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine!